III. ÉVFOLYAM 10. SZÁM. — BUDAPEST, 1943. MÁRCIUS 3.

MAGYAR FUTÁR

RAJNISS FERENC LAPJA

OLASZ HARCOSOK
AZ UJ TUNISZI ÁLLÁSOKBAN

Ára 20 fillér

Honvédeink

GÉPPISZTOLYOS HONVÉDÖRSZEM VALAHOL UKRAJNÁBAN . . .

→

KELETEN IS OLVAD MÁR . . .
A váratlanul beálló enyhe időjárás már a keleti hadszíntéren is érezteti hatását. A szovjet támadásai egyre inkább veszítenek erejükből és az olvadó hómezőkön új harcra indulhatnak a honvédek . . . Gránátvetőink zavarják a bolsevista vonalakat . . .

A KEZDETLEGES OROSZ SZÁNOK JÓ SZOLGÁLATOT TESZNEK CSAPATAINKNAK, megkönnyítik a közlekedést a roppant távolságokon . . .

SEBESÜLTSZÁLLÍTÓ GÉP VISZI MÜGÖTTES TERÜLETRE A SÚLYOS ELHÁRÍTÓ HARCOKBAN MEGSEBESÜLT HONVÉDEKET.
A gép hófehér fülkéjében szükség esetén kisebb műtétet is el tudnak végezni . . .

LÉPÉSRÖL LÉPÉSRE SZORÍTJÁK VISSZA A BOLSEVISTA TÖMEGTÁMADÁSOKAT és megtisztítják a keskeny erdőt az ellenségtől

A SZOVJETFRONT KITÜNTETETTJEI

JAICS ISTVÁN
főhadnagy, Kormányzói Dicsérő Elismerés, Koronás Bronz Érdemérem, hadiszalagon a kardokkal

CSÁSZÁR TIBOR
főhadnagy, Kormányzói Dicsérő Elismerés, Koronás Bronz Érdemérem, hadiszalagon a kardokkal

HEGEDÜS FERENC
hadnagy, Kormányzói Dicsérő Elismerés, Koronás Bronz Érdemérem, hadiszalagon a kardokkal és a II. oszt. német vaskereszt

PETRÁS ANTAL
zászlós, Kormányzói Dicsérő Elismerés, Koronás Bronz Érdemérem, hadiszalagon a kardokkal

FÜZY FÁBIÁN
hadapródőrmester, Magyar Nagyezüst Vitézségi Érem

ASZTALOS JÁNOS
őrmester, Magyar Kisezüst Vitézségi Érem

LÁNG LAJOS
szakaszvezető, Magyar Bronz Vitézségi Érem

arcvonalán

NEHÉZPUSKÁSOK ÁLLNAK ŐRT A HORHOS MÉLYÉN...
A keskeny erdősáv kiválóan alkalmas az átszivárgásra és arra, hogy átkarolják a támadásra készülődő bolsevistákat

SZÖKELÉSRE KÉSZEN!
A puskások csatárlánca előbbre küzdötte magát, most a nehézpuskásokon van a sor. Csak parancsnokuk intésére várnak — azután hatalmas ugrásokkal foglalják el az új tüzelőállást, hogy onnan támogassák bajtársaik akcióját...

MAGYAR ÉS NÉMET REPULÖTÉR
a szovjetfronton, ahol vállvetve harcolnak a szövetségesek a kemény küzdelemben

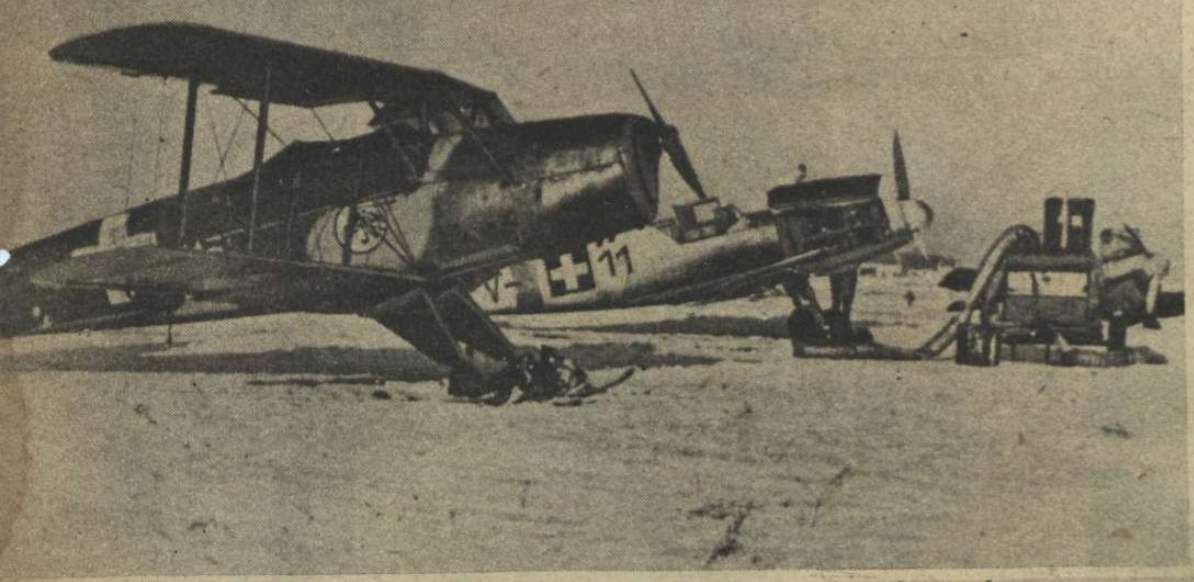

EGY MEGGONDOLATLAN TÁMADÁS VÉGE...
Egy bolsevista zászlóalj a dombon fekvő falut próbálta hatalmába keríteni. Nagyobb részük megsemmisült, a többiek lógó fejjel menetelnek a fogolytábor felé...

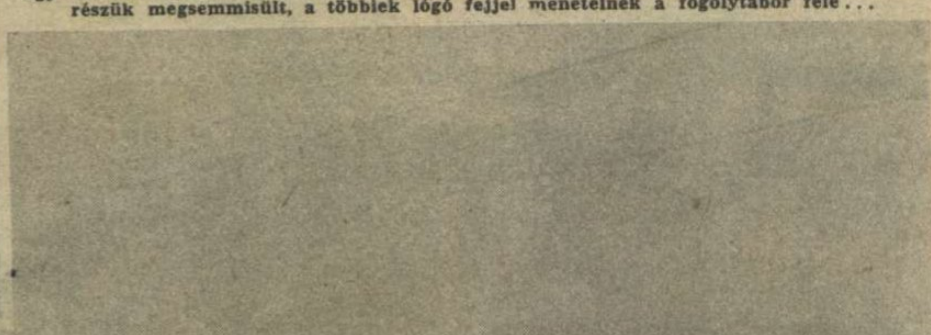

ÁLLVÁNYOS GOLYÓSZÓRÓVAL FEDEZIK AZ ELLENTÁMADÁSBA LENDÜLŐ HONVÉDEK ELŐRETÖRÉSÉT
A golyószóró mellől távcsővel irányítják a tüzet...

MAGYAR HŐSEI:

BRANAUER ANDRÁS
szakaszvezető, II. oszt. német vaskereszt

PRIHODA JÓZSEF
tizedes, Magyar Bronz Vitézségi Érem

STROHBERGER KÁROLY
tizedes, Magyar Bronz Vitézségi Érem

Ifj. SZABÓ JÓZSEF
tizedes, Magyar Bronz Vitézségi Érem

BERCZK ZOLTÁN
honvéd, Magyar Bronz Vitézségi Érem

SZILASSY ANDOR
honvéd, Magyar Bronz Vitézségi Érem

BAUER ANTAL
honvéd, Magyar Bronz Vitézségi Érem

Két világ

Gyülekező!
A lovasjárőr felvette az érintkezést az ellenséggel s visszaindul jelentéstételre

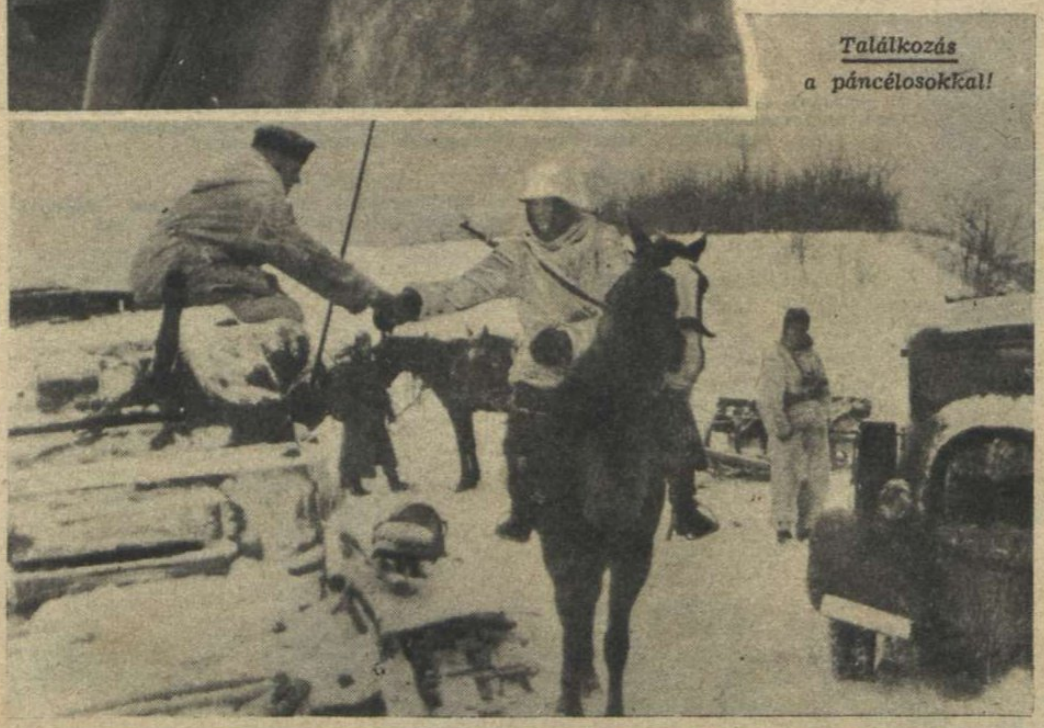

Találkozás a páncélosokkal!

Előre minden akadályon át!

Vágtatnak az SS-lovasok a német állások felé

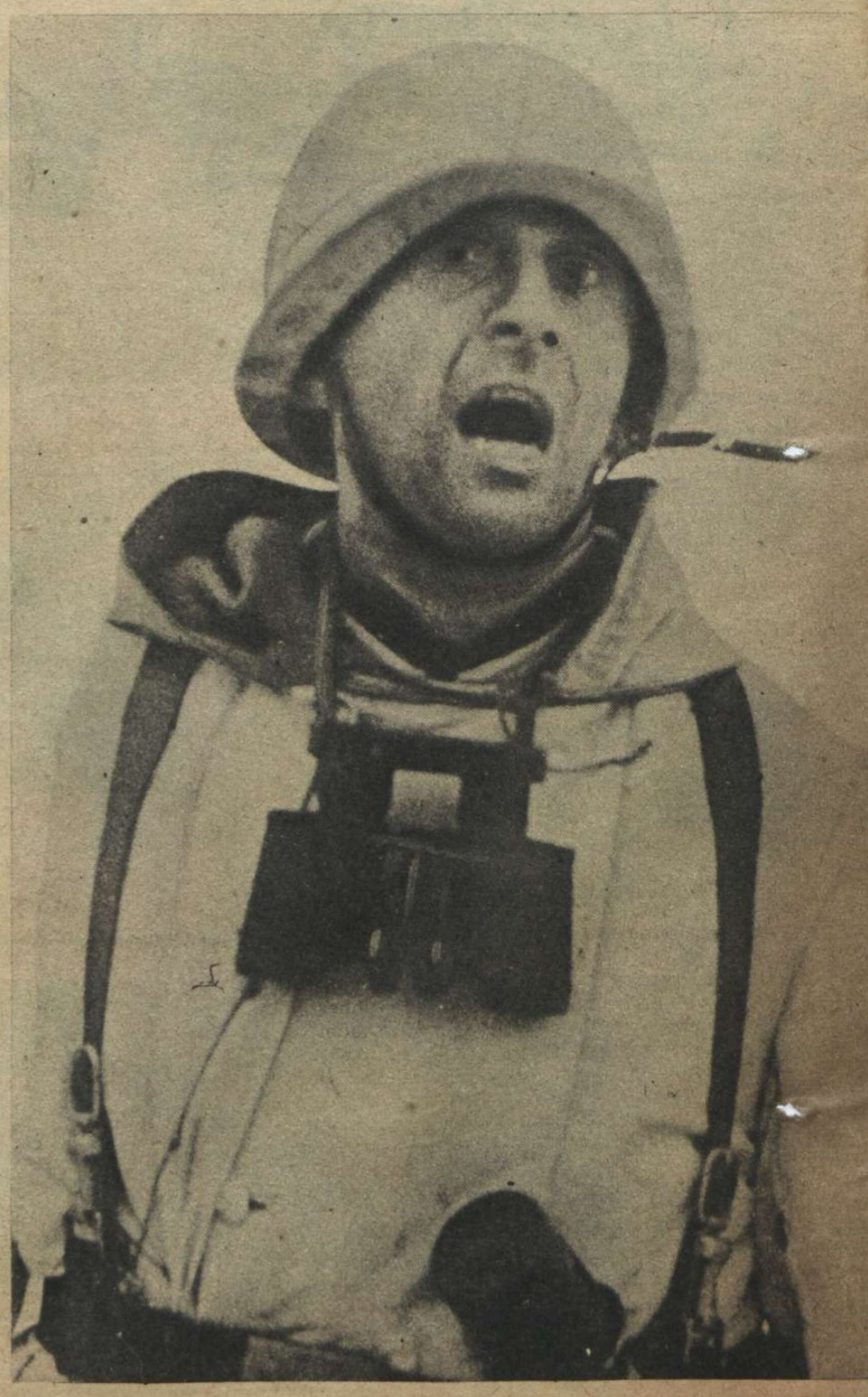

Riadó!

véres csatája

A Kubán hídfőnél, a miuszi arcvonalon, a Don, a Donec és a Dnyeper között, Kurszktól nyugatra, Oreltől délre, az Ilmentónál s a Volchov- és a Ladogató tájain, a világtörténelem legnagyobb és legelkeseredettebb összefüggő csatája tombol, eldönteni az idők ítéletében felvetett kérdést, hogy az európai kultúra, vagy a bolsevizmus csordaszelleme irányítsa-e a jövendőben az emberiség életét. Csak erről van már szó és semmi másról! A vörös rohamokat feltartóztató seregek, a tengelyhatalmak és szövetségeseik minden harcosa, Istenért, hazáért és otthonért küzd a messze csatatereken s életének bátor kockáztatásával védi azokat, akik a békés munkát végezhetik az európai front mögött. Ennek az arcvonalnak elhárító tüzében és ellentámadásaiban a világforradalmat hirdető kommunizmus páncélos hadseregei és hadtestei semmisülnek meg s az éjjel-nappal dühöngő ütközetekben az ágyúk, a harckocsik, a géppuskák, a kézigránátok és a repülőgépek tüze vassal és vérrel formálja ki azt a nagy fordulatot, amelyre minden igaz európai ember várakozik. Várjuk a sátáni erők leverését s felvirradását a nagy győzelem napjának!

A Magyar Futár 6 oldalas képsorozata, a keleti hadszíntéren zajló gigantikus mérkőzést óhajtja érzékeltetni olvasóival, Európa hőseinek tiszteletére...

Felderítő páncélos kocsik a Don alsó folyásánál

A hírszerzés feszült pillanatai...

Senta, a hűséges kutyabajtárs úgy figyel, mintha értené a helyzetet. Engedelmeskedik gazdája minden intésének s ha elkésziil a rövid jelentés, szélvész módján nyargal vele a parancsnoksághoz...

Utcai harc egy szovjet faluban

Háztól-házig kúsznak előre a géppuskások

A felderítő páncélos találkozása a vörös csapatokkal. Megkezdődik a tűzharc...

Az égő házból → még géppuska kattogott néhány perc előtt, de...

. . . az ellenállás megtört és a harcosok már a falu mögött fejlődnek fel elszántan a végső harcokra!

Gyalogosok küzdelme egy angolgyártmányú páncélossal az Ilmen tó harcszakaszán

Közvetlenül a sánc előtt állították meg a hidegvérű lövészek az angliai ajándékot. Rendkívül érdekes képünk a harckocsi súlyos sérülésének pillanatában készült.

Szuronyt fel!

Megkezdődik a közelharc az előnyomuló szovjetcsapatokkal

A lövészárokban

Lapos, mint a deszka a terep, nehéz feltörni a fagyos földet s csak a hősi elszántság védheti meg a gyatra, ideiglenes állásokat

Ahol a vörösök

mindennap, többször megpróbálják a vonal áttörését... A katonák arcára rávésődik a hosszú, elszánt küzdelem sok kemény vonása

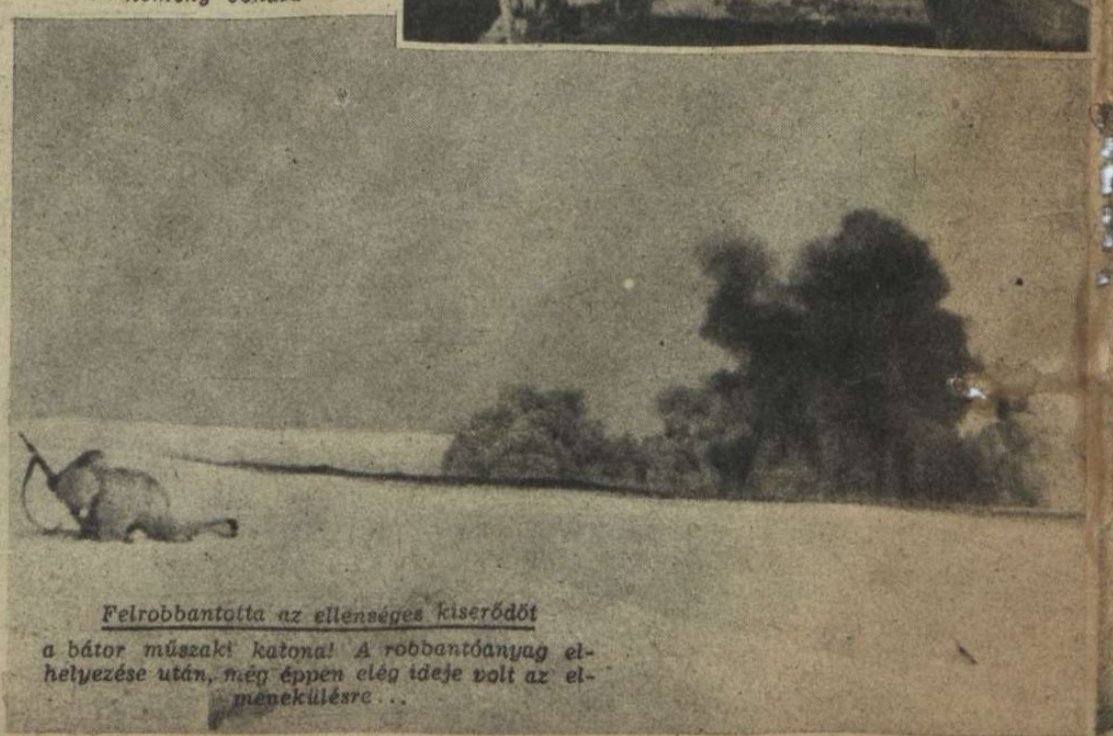

Felrobbantotta az ellenséges kiserődöt

a bátor műszaki katona! A robbantóanyag elhelyezése után, még éppen elég ideje volt az elmenekülésre...

A géppuska-fészekben

Rövid pihenésre váltják egymást a harcosok, de a közeli ellenséget egy pillanatra sem tévesztik szem elől

A főerőktől

elszakított szovjet hadosztályra megsemmisítő tűz zúdul minden oldalról

Roham!

Az első vonal megindul a vörös állások felé

Gránátosok a szovjet drótakadályai előtt

Lassan telnek a percek a rohamra kiadott parancsig...

Előrelendül a támadás,

és áttöri a vörösök drótakadályait...

Elvontatják a sebesült bajtársat a kötözőhelyre...

Süvölt a golyó s örökös az életveszedelem a fehér síkságon...

A harc után halálos csönd borul a szovjetállásra

A gránátvető
legénységének éjjeli szállása egy bombatölcsérben...

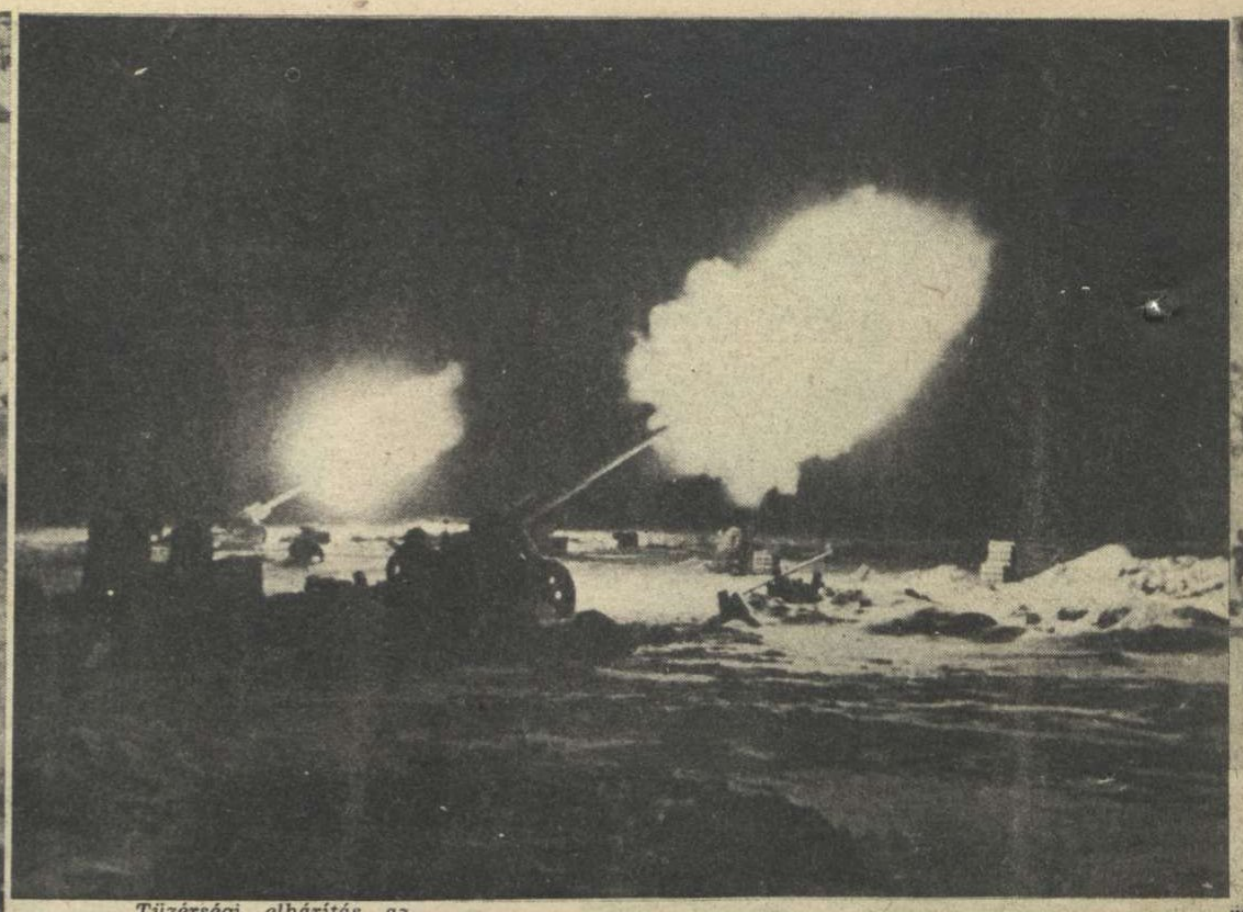

Tüzérségi elhárítás az éjszakában

A nehéz ágyúk zengő szava felveri a frontot, a gránátok rendeket vágnak az ellenség soraiban s az arcvonal katonái készen várják a vörösöket

Éjjeli csoda a csatatéren

Ilyen világos sokszor az éjszaka, a géppuska lőrésén át. Percekig fényben ragyogtatja a drótsövényeket és a senki földjét a küzdők között, a pergőtűz gránátjainak sűrű robbanása...

Napok óta dühöng a csata

s ágyúdörgésben, az Isten szabad ege alatt alszanak a fáradt katonák...

A légelhárító tüzérség,

a vasúti pályatest mellől, a T 34-es szovjet harckocsikat lövi. Nyugodtan bevárják a támadó szörnyetegeket 200—300 lépésre, de akkor azután halálos a találat...

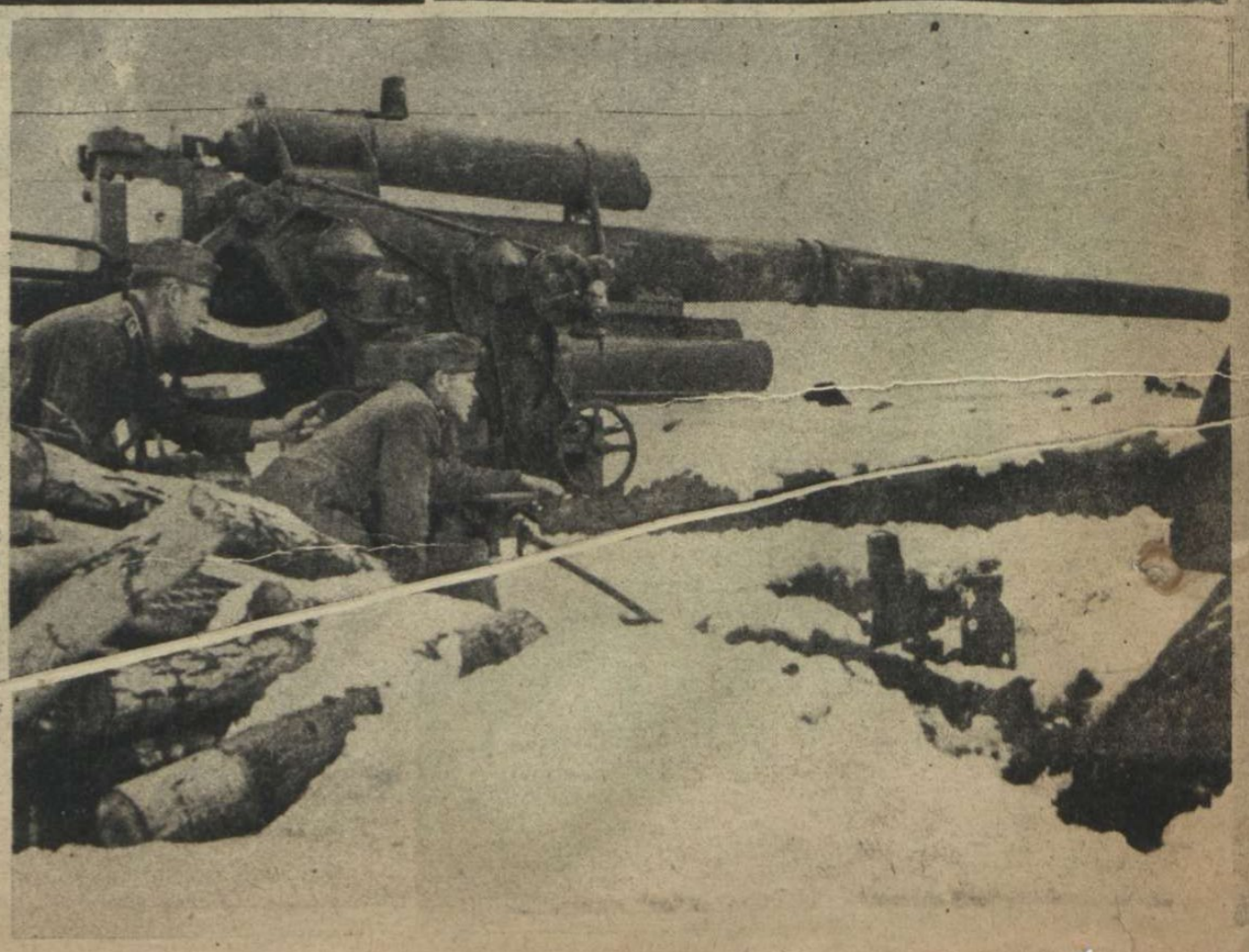

A veszedelem közeledik...

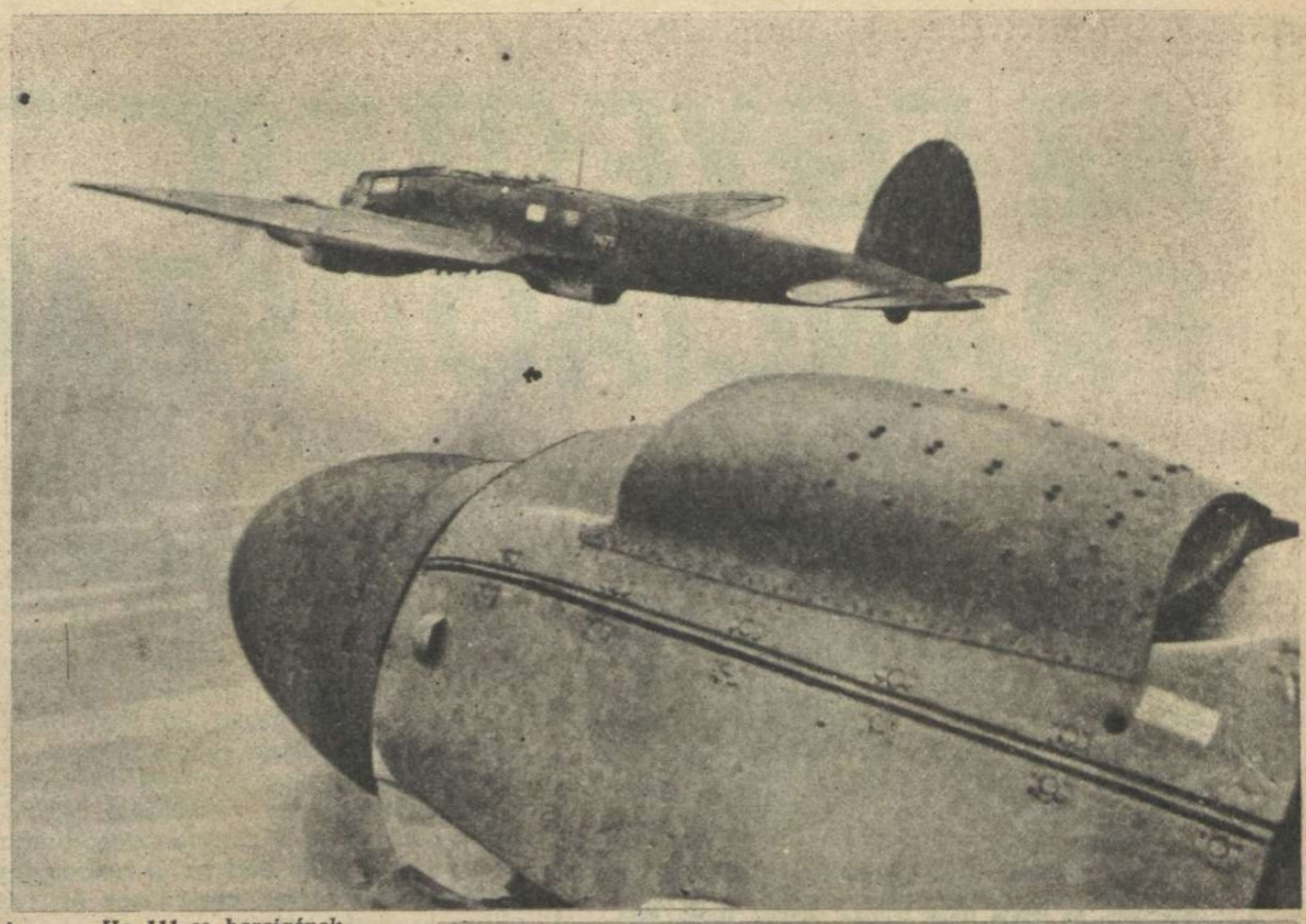

He 111-es harcigépek
↑ rohama a szovjetállások ellen, a Don és a Donec között

Előbújnak
az életben maradt vörösök a havas sáncokból s kegyelmet kérnek...

Vakon kering a harcmezőn
az égő szovjettank, amíg egy ejtőernyős német katona kézigránát-kötege véglegesen megállítja...

Megállott a szovjetpáncélos
Hányadik lehet ebben a háborúban?... A hivatalos jelentések szerint 34.000 harckocsit vesztett a vörös hadsereg...

Páncélosok és vörös katonák téli temetője...
A szovjet öngyilkos vadsággal áldozza fel embereit és hadianyagát. A vörös hadsereg a háború 20 hónapjában összesen 12,200.000 embert veszített halottakban, sebesültekben és foglyokban...

AZ EGYESÍTETT FRANCIAORSZÁG

KÉTFÉLE PÉNZ: — KÉTFÉLE VILÁG . .

Az 1941-es francia frank felirata: Szabadság, egyenlőség, testvériség. Az 1942-es frank felirata: Munka, család, haza... A politikai, gazdasági és katonai válság kegyetlen viharа változtatta meg a jelszavakat . . .

Vichyből származó hírek szerint március havában helyreáll a szabad forgalom Franciaország egész területén, — egyes parti sávok és zárt katonai központok kivételével — és megszűnik minden korlátozás a volt megszállott országrész és a francia államfő fennhatósága alá tartozó területek között. A francia hazafiak nagy örömmel üdvözlik a mélyreható változást, amely a feltételezett jóindulattal megteremtheti az ország lelki és gazdasági egységét, a sajátosan francia és a közösen európai célok őszinte szolgálatában. **Napoleon népe előtt szabad az út rendeltetésének betöltésére, a keserves csalódások és szenvedések súlyos korszaka után . . .**

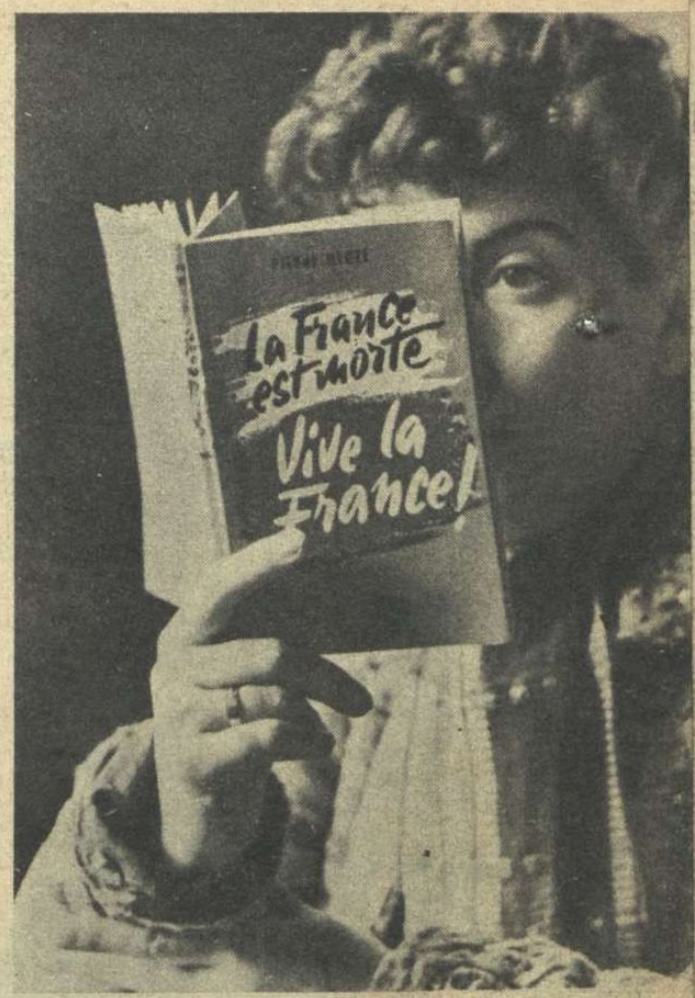

MINDENT ELÖLRŐL KELL KEZDENI

Franciaországban valósággal ralják az emberek az új politikai tanulmányokat a jövendőről. Tudják, hogy meghalt a régi Franciaország s hogy az újnak élnie kell . . .

LEVÁLTÁS!

Francia munkások utaznak Németországba s önkéntes munkavállalásukkal felszabadítják hadifogolytestvéreiket. Vonatjukon ez a felírás fehérlik: „Még vannak odaát. Váltsátok le őket!"

LESZERELT FRANCIA MATRÓZOK EGY PÁRISI ÁLLOMÁSON

Toulonból utaznak a bretagnei falvakba. Amióta a francia flottát elsüllyesztették, tervszerűen összeállított csoportokban, végleges szabadságra küldik a tengerészeket . . .

HAZATÉRÉS

A francia hadifoglyok ezrei érkeznek vissza szülőföldjükre. Franciaország önkéntes, szabad munkásokat küld cserébe Németországba, dolgozni tisztes bérért, Európa megmentése érdekében

A MARSEILLEI LEFEGYVERZÉS

A szigorú parancs értelmében minden polgár köteles fegyvereit a gyűjtőhelyekre beszolgáltatni. A fegyverekre erősített névkártya és az elismervény biztosítja a tulajdonjogot, a békésebb időre. Képünkön a gyűjtőhelyre induló fegyvertulajdonosok várakoznak a villamosra

CSAK A TENGERPART ZAJOS . . .

Franciaország nyugati és déli partvidékén, immár tavaszi napfényben, a katonák az erődvonalat építik a hiú angolszász betörési remények elhervasztására. Acélfal épül, megvédeni Európát...

NIZZA CSENDES, ELHAGYOTT . . .

A fényes szállodákat bezárták. A sétányokon szét sem rakják a székeket. Megdermedt a vidám, zajos élet a pálmák alatt, a háború végéig . . .

HÉTRŐL HÉTRE

V

Érdemes volna

legalább nagyjában összeszámolni az országban azokat az embereket, akik az alkotmányos úton hozott és szentesített zsidótörvények következtében a magyar élet napos oldalára kerültek, életkörülményeiket bámulatraméltó módon megjavították, álláshoz, kalácskeresethez, sőt vagyonhoz jutottak, — de ma már fölényesen bírálják a zsidótörvényt s nyiltan vagy titokban, szorgalmasan tolják a zsidók szekerét... Mert nem kicsi a száma ezeknek a hálátlanoknak, akiknek elsősorban az lett volna a feladatuk, hogy a nemzeti akarat végrehajtásában becsületes akarattal tovább folytassák a küzdelmet a számukra biztosított kiváló helyeken s a törvény szelleme szerint megtisztítsák véglegesen életünket a zsidó befolyástól, új és új, magyar dolgozó emberek és rétegek felkarolásával! Tényleg nem lehet és nem szabad mindent az államtól várni s a zsidókérdés rendezésére megindított törvényes folyamatot az alapvető intézkedések első haszonélvezői kötelesek lettek volna lelkiismeretes gonddal beleszélesíteni a gyakorlati életbe, hogy felelősségérzetüket, a nemzethez való tartozásukat vagy legalább köszönetüket megmutassák. Helyesen mondotta a miniszterelnök a Baross Szövetség ülésén, hogy a stróhmannok és az ejtőernyősök tevékenységét nem lehet kizárólag törvénnyel megakadályozni s a magyar ipar és kereskedelem öntudatára is szükség van ahhoz, hogy ezeket a huligán elemeket kivesse magából! Ez lenne az ellenszolgáltatás azért, amit a nemzet és a törvényhozás nyújtott és ez nyugtatná meg a magyar dolgozókat is, akik nem elzsidósodott, jogtalanul profitáló kereszténveket akarnak látni a zsidók mellett, hanem új magyar világot, a munka, a bér, a fizetés, a gyár, a műhely, az üzlet, az iroda s a szorgalom és az ember megbecsülésének frontján!...

Siralmas lenne

azonban és ijesztő, a stróhmannak, Aladárnak és ejtőernyősnek nevezett közkereseti társaság összeszámolása... Nem sajnáljuk mi senkinek nagyobb jövedelmét, hasznát és akkor örülnénk igazán, ha a gazdasági rendszer minden magyar tisztes megélhetését biztosítaná s a magasabb emberi rendeltetés ösztönét, egyetlen lélekben sem sötétítené el a mindennapi gond. Tudjuk azt is, hogy az egészséges nemzeti életrendszer nem tűri a szürke egyformaságot, de a jövendő mélységes szeretetével hisszük, hogy a nagyobb jövedelem és a lassú vagyonszerzés, csak a teremtő munkáért, a tehetség, a kiválóság, a szaktudás, a szervező erő teljes megfeszítéséért jár, az erkölcsi és nemzeti törvényeket is betartó legjobbaknak! A stróhmannok pontosan az ellenkező szolgálatokért lépnek az elsők közé, — a javak szétosztásában... Megakadályozzák a munkát és a cselekvést, elveszik a munkalehetőséget a valóban hivatott szakemberektől, kinyujtott kezekkel élvezik a törvény hasznát és segítenek megszabotálni a törvényt. S mindent elérhetnek, csak a magyar nemzeti társadalom tiszteletét nem szerezhetik meg soha! Írók és nagyra kikiáltott kultúremberek, akik csak az árnyékban lebzseltek volna, ha a nemzet elhatározása félre nem söpri előlük a zsidó hemzsegőket; művészek, színigazgatók, szerkesztő urak, könyvkiadóhivatali elnökök, akiket csak a zsidótörvény segített a magasba; társadalmi egyesületek, klubbok, intézmények vezetői, akik a zsidó betolakodók helyeire kerültek; bankelnökök, igazgatók, igazgatósági tagok s nagyipari vállalatok új, keresztény aladárjai; engedményesek, kiválasztott új nagykereskedők, állami koncessziók új birtokosai, nagy előnyökkel és kiváltságokkal ellátott cégek és szövetségek keresztény élnagyságai: — hol vannak tömegesen és együtt a helytállásban, folytatni a nagy harcot és „magyarrá tenni száz százalékig az ipart és a kereskedelmet"?!...

A magyar gyáripar

erőteljes haladásának programmját vetíti elénk a Baross Szövetség gyáripari csoportjának, a közgyűlésen egyhangúan elfogadott négy, fontos határozata. A nagyruhivatott magyar egyesülés azt kéri, hogy a keresztény iparvállalatok és kereskedők, az országos aránynak megfelelően részesedjenek az anyag- és áruelosztásból, s a nem keresztény vállalatok legfeljebb 6 százaléknyi anyagot és árut kapjanak. Sürgeti a gyáripari csoport, a nemzeti Munkakamara felállítását, a munkásság helyzetének erősítését, a gyáripari munkások lakóházépítésének intézményes biztosítását és a sokgyermekes családok adókedvezményének kiterjesztését. A kisipar érdekében az elfogadott határozati javaslat az öregségi biztosítást, a hitelkérdés kifejlesztését s az anyagelosztásban az előnyös elbírálást szorgalmazza. Hivatalból kívánja megállapittatni a Baross Szövetség gyáripari csoportja azt a homályos kérdést, hogy melyik bank, bánya, részvénytársaság és egyéni vállalat tekinthető kereszténynek s ennek a rendet teremtő osztályozásnak nyilvános közlését óhajtja. Fokozott gondoskodást kér az egyesülés a tanonckérdés és az összes munkáskérdések megoldására s bebizonyított munkaerejét a jövőben, mint a színkeresztény gyáripar érdekképviselete kívánja folytatni, állami irányítás mellett. Őszinte meggyőződéssel helyeseljük ezt a tervet és akaratot, mert ahogy a Baross Szövetség gyáripari csoportjának elnöke mondotta, „ha a bevándorolt, nincstelen keleteurópai zsidónak lehetősége volt a gazdasági felemelkedésre, iskoláztatásra, társadalmi előbbrejutásra, akként a nemzsidó magyar néprétegeknek az ipar és kereskedelem iránt fogékony része előtt is meg kell nyitni a boldogulás útját." Így legyen; — a nemes és tiszta, erős és fejlődőképes magyar társadalom érdekében!...

Farkascsordához

hasonlítja az angol sajtó, az Atlanti Óceánon tömegesen támadó német tengeralattjárókat s rendkívül izgató képekben is bemutatja a közönségnek az óceáni hajózás fővonalai körül nyüzsgő búvárnaszádok ismeretlen tervek szerint csoportosított tömegeit... Az angolszász országokban az egyik legfontosabb jelenség a növekvő közéleti nyugtalanság a tengeralattjáró-veszedelem miatt s a heves viták már a szovjetfront eseményeinek híreit is a háttérbe verik. Az angol parlamentben izgatottan követelik a gyors és hatékony intézkedéseket, de a ködös kormányválaszok senkit sem nyugtatnak meg. Az angolszászok 25 millió tonna hajóteret vesztettek s a tavasz félelmetes, új rohamokat igér. Az elmúlott héten 315,000 tonnát, 53 angol és amerikai hajót süllyesztett el a német tengeri „farkascsorda" s a jelentésekben az a legérdekesebb, hogy a tengeralattjárók egy angol karaván 6 napon át, 2500 kilométer távolságon üldöztek, amíg teljesen megsemmisítették... Nyilvánvaló, hogy emelkedett a tengeralattjárók gyorsasága, száma és tűzereje. A németek hosszú idő óta, jóformán semmit sem közöltek a búvárnaszádok szériagyártásáról és támadási módszereiről s a be nem avatottaknak szinte hihetetlenül hangzik az a berlini katonai híradás, hogy az új, átlagos, 900 tonnás tengeralattjáró 4 és fél hónapig megszakítás nélkül járja az óceánt és 40.000 kilométer útat tesz meg!... Olyan az óceán, mint egy óriási sakktábla, amelynek különböző mezőnyeiben, a harci-tengeralattjárók felveszik az utánpótlást a szállító-tengeralattjáróktól, s tökéletes hírszerzés alapján hol szétválnak, hol egyesülnek, egy-egy nagyobb karaván elpusztítására. Dönitz tengernagy híres „evezős-taktikája" 6—8—10 tengeralattjárót egyesit a támadáshoz s az angol tartályhajót akkor éri torpedó, amikor a szerencsés megmenekülést ünnepli a kapitány... Az egyik széria-búvárnaszád, két útján 23 ellenséges szállítóhajót torpedózott a tengerfenékre, 216.000 tonna árúval. Ezt a hatalmas árúmennyiséget csak 14.400, darabonként 15 tonnás vasúti kocsiba lehetett volna a kikötőből továbbszállítani, 288 tehervonaton... A szédítő számoknak az a tanulsága, hogy miközben az angolszászok megbűvölten áradoznak a vörös hadsereg öngyilkos rohamairól s népeiket Sztalin erőfeszítéseivel vigasztalják, — elveszíthetnek mindent az óceánokon!...

—

Angol beismerés a „farkascsorda" veszedelméről

A REVELATION OF THE GREAT NUMBER OF U-BOATS NOW OPERATING AGAINST ALLIED SHIPPING on the Atlantic Convoy routes: The waters of the Mid-Atlantic seem to have been teeming with them when a big Convoy was attacked recently. Liberator aircraft sighted thirteen of them in a period of nine hours.

Egy Liberator repülőgép 9 óra alatt 13 német tengeralattjáró látott a nagy angol hajókaraván után iramodni az Atlanti Óceán középső részén, ahol „valósággal nyüzsög nek az angol és amerikai flotta rémei...

MEGBESZÉLÉS A SIKERES ROHAM UTÁN
A német páncélososztagok sebesült parancsnoka elrendeli tisztjeinek a további előnyomulást

MAROKKÓI BENSZÜLÖTTEK SÁTORTÁBORA
a tunéziai határ mentén, az Atlasz-hegységben

OLASZ HARCKOCSI ÜLDÖZI EISENHOWER HÁTRÁLÓ CSAPATAIT

Az Atlasz hegység lábainál

A MAGAS-ATLASZ-BAN
a havas tájakon a maguk urai a berber lovasok. Az afrikai hóvihar-kat elfelejtették az európai emberek . . .

Tunéziában a német-olasz támadó vállalkozások az Atlasz-hegységbe vetették vissza az amerikai csapatokat s megsemmisítő csapást mértek Tébesszától keletre, a segítségül küldött angol páncélos hadosztályra. Az Atlasz-hegység legfontosabb hágóit már megszállották a tengely gyorsan előnyomuló páncélos és gyalogos egységei s megkezdték a fontos kulcsállások kiépítését a védelem és támadás céljaira. A nagy áttörés, **Kairouan** és **Gafsa** között a vasútvonalat teljes hosszában felszabadította s lehetővé tette a terep végleges megtisztítását a szétugrasztott angolszász csapatrészektől. **Pichon** és **Thala** vonalán, **Tébessza** felé nyomulnak előre a német-olasz csapatok s a meghódított **Sbeitla, Kasserina** és **Feriana** vidékéről is az algiri határ felé menetel a tengely hadereje, ahol már Rommel csapataival egyesülten veheti fel a küzdelmet az új győzelmekért. **A 4000 amerikai és angol hadifogoly s a több mint 400 elpusztított harckocsi a kivívott győzelem nagyságát bizonyítja . . .**

ÖRÖMUJJONGÁSSAL FOGADJA
az olasz lakosság, a Dél-tunéziában előnyomuló bersaglieri csapatokat

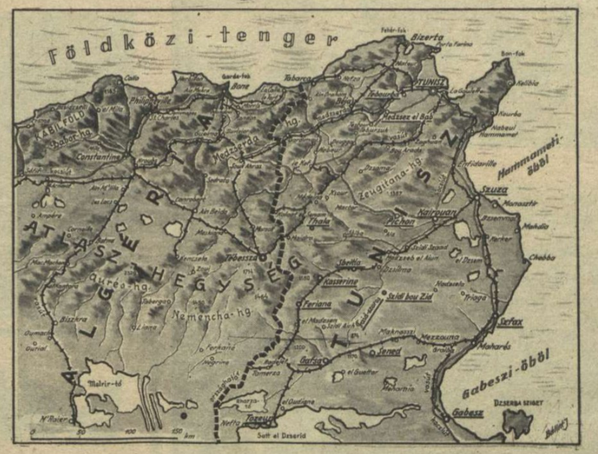

KÖNNYŰ LÉGELHÁRÍTÓ ÁGYÚK
felállítása egy elfoglalt délitunéziai városban

„ANGOL" FOGLYOK ÁTSZÁLLÍTÁSA A SZICILIAI CSATORNÁN
Ez alkalommal, az angolszászok majdnem kivétel nélkül négerek! . . Ezekkel a szerencsétlen szolgosokkal lövetik az ősi európai kultúra harcos fiait . . .

NÉMET SÁTORTÁBOR ÜGYES ÁLCÁZÁSA AZ AMERIKAIAKTÓL ELFOGLALT TERÜLETEN

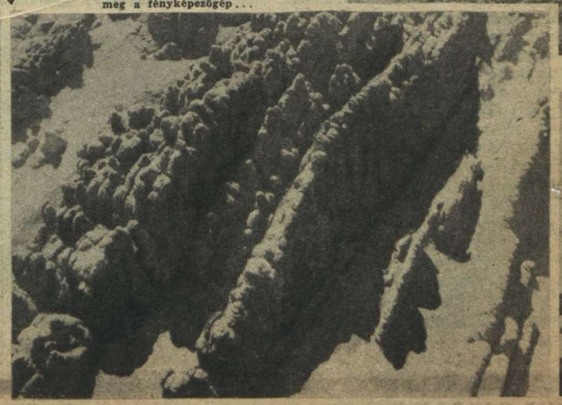

FELDERÍTŐ REPÜLŐGÉPPEL AZ ATLASZ-HEGYSÉG FÖLÖTT
Ezer méter magas, keskeny sziklafalak vöröslő — violaszínű árnyékát s bevehetetlen kővárait örökíti meg a fényképezőgép . . .

GYORSAN HALAD A SKORPIÓ AZ ATLASZ-HEGYSÉG SZOROSAI FELÉ
A skorpió-jelvénnyel díszített gyors sivatagi jármű, ágyúval és géppuskával tisztítja meg maga előtt az utat.

← A SZÉTVERT IDEGENLÉGIÓ KATONAI
Az angolszász érdekek védelmére az első vonalba állított csapatokban spanyol, francia, cseh kommunisták s minden országból összeverődött kalandorok kerültek a tengelyhatalmak fogságába . . .

MAGUK SEM TUDJÁK,
hogy miféle nemzetséghez tartoznak . . Az angolok a déleurópai és az afrikai kikötők lakosságának legrosszabb népkeverékéből, a fényesek sokaságából is sok szoldost szerződtettek „brit" katonának a tunéziai harcterekre. A fogságban csak bámulnak, ha nemzetiségük után kérdezősködnek . . .

A BAROSS SZÖVETSÉG KÖZGYŰLÉSE

Az első sorban balról jobbra: Kállay Miklós miniszterelnök, Ilovszky János a Baross Szövetség elnöke és Varga József kereskedelmi és iparügyi miniszter

A BAROSS KÖZGYŰLÉS KÖZÖNSÉGE

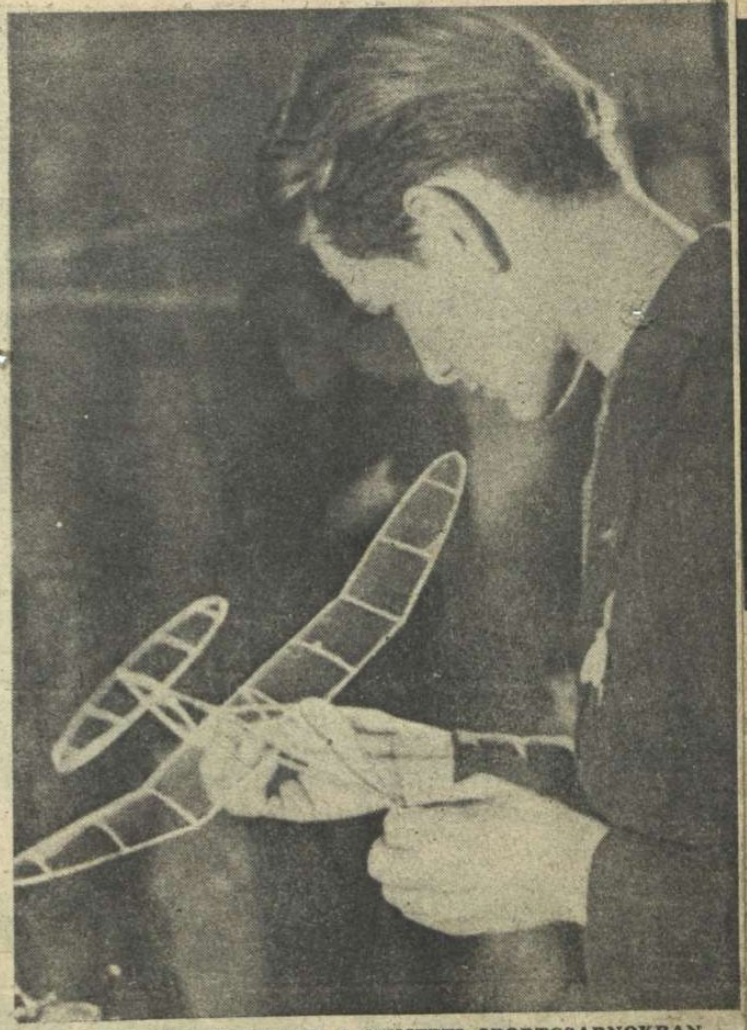

MODELLEZŐK VERSENYE A NEMZETI SPORTCSARNOKBAN

A repülősport hiveinek táborában örvendetesen növekszik a modellező ifjúság száma. Az egymást követő versenyek egyre népesebbek és az elsőségért küzdő modellek is egyre több szakértelmet árulnak el . . .

MAGYAR

AZ ÓVÓHELYEN LÁTTÁK VENDÉGÜL A SEBESÜLTEKET AZ EGYIK RÁKÓCZI-ÚTI BÉRHÁZ LAKÓI

A jólsikerült összejövetelen nemcsak ízes magyar vacsorát szolgáltak fel, hanem rögtönzött műsorral is szórakoztatták a vendégeket

KIGYULLADT A GYULAI GÖRÖGKELETI NAGYTEMPLOM

A másfélóráig tartó tűz teljesen elhamvasztotta a templom tornyát. Füst és láng csap elő a templomtoronyból

KODÁLY ZOLTÁN ÉS FURTWÄNGLER
a Vigadóban megtartott hangversenyen.

FURTWÄNGLER HANGVERSENYE
A BÉCSI FILHARMONIKUSOKKAL →

A Vigadóban megrendezett hangverseny az évad legkimagaslóbb eseménye volt. Furtwängler—Kodály: „Fölszállott a páva" zenekari változatait vezényli

A NÉMET LÉGÜGYI ORVOSOK MAGYARORSZÁGI TARTÓZKODÁSUK SORÁN LÁTOGATÁST TETTEK NAGYBACONI NAGY VILMOS HONVÉDELMI MINISZTERNÉL

Balról jobbra: Karl Henz professzor, dr. Merényi Schelz Gusztáv alezredes, Nagy Vilmos honvédelmi miniszter, Kéry Kálmán alezredes, dr. Hippne Erich tanárorvos, vezérezredes, Schulz százados és Arimand alezredes

KÉPHÍRADÓ

VASÁRNAP INDULT A NEMZETI LABDARÚGÓ BAJNOKSÁG TAVASZI FORDULÓJA

Gyönyörű időben többezer ember jelenlétében győzött a Ferencváros, Kolozsvár csapata ellen 8:2 (2:2) arányban. Felső képünkön Toldi támad, alsó képünkön az első ferencvárosi dugó a kolozsvári hálóban

Ledől az égő torony

Itt az önálló zsidó hadsereg kiállított fegyverzete:

Tropusi sisak a Nai-Juda-mozgalom gyertyatartós jelvényével, csinos kulacs, jó ásó, lőszertáska finom bőrből, sok szíjjal, és hosszú tőr, amely kétségbeejtően hasonlít a tokosított sakterkéshez. A sorozásnál kiderült, hogy a zsidók az egész felszerelést, mint nem kóser dolgot, — megellenzik ...

Hefter Ottmár József Izrael, a Nai-Juda-mozgalom vezérlő tábornoka.

Jeruzsálemben indította meg a szervezkedést az önálló zsidó hadsereg felállítására s a mozgalom súlyos pénzügyi megtámogatással átterjedt az összes angolszász államokra. A zsidók azonban inkább pénzt adtak, mint katonát... Hefter Ottmár József Izrael képünkön éppen várja az új jelentkezőket ...

A zsidó főpap megfújja a jerichói kürtöt a tel-avivi zsinagóga előtt.

Sorozást hirdet a kürt hangja, a veszedelem elhárítására, de ijesztően kevés a jelentkező. Jobb volt régen, — sóhajtják a zsidók, — amikor még a kürt szavára egyszerűen összeomlottak a jerichói falak s megkezdődhetett a védtelen ellenség lemészárlása ...

MEGBUKOTT AZ

A NAI-JUDA MOZGALOM SOK PÉNZT

A világháború kitörése óta kísért az **önálló zsidó hadsereg** gondolata s az angolszász birodalmak és országok területén féktelen és valóban meggyőző, nagyszabású propaganda zajlott, bebizonyítani a szabad jólétben élő zsidóságnak, hogy elérkezett az ideje a demokráciák fegyveres megvédésének. A szervezett és anyagilag bőségesen alátámasztott kezdeményezések közül, a Nai-Juda mozgalom ugrott az élre, amely Palesztinában, Angliában, a brit gyarmatokon és az amerikai zsidóság legnagyobb települési helyein sorozási irodákat nyitott s hatósági támogatással szervezte az önálló zsidó hadsereget. **A messze szétágazó kísérletezésnek páratlan bukás volt az eredménye!** A zsidóság sokmilliós tömegéből alig néhány ezer ember akadt, akik átmeneti hajlandóságot mutattak Juda hadseregének felállítására s ezek az önkéntes jelentkezők is, nagyobbára előre kiválogatták a helyüket a létesítendő hadseregben ... A **Nai Juda** egy hadosztályt sem tudott összeállítani s a besorozott önkéntesek lassan szétszivárogtak, vagy átléptek a palesztinai segédrendőrség kötelékébe. A nemzetközi zsidóság bebizonyította, hogy a fegyverviselésben csak az erőszaknak enged s virágzó életét nem hajlandó katonáskodással megkoszonni, — védelmezőinek sem. **Az agitálást, a gyűlölet terjesztését s a háborús üzletek konjunktúrájának kihasználását önként vállalják, de még Palesztinában is az idegeneknek engedik át a honvédelem dicsőségét. A Nai-Juda mozgalom bukása intelem és tanulság arra, hogy mit várhatnak a nemzetek a zsidóságtól a végveszedelem nehéz óráiban ...**

Tel Aviv üzleti negyede

Itt drágítják a földet, a hitelt, az árút s megjátsszák nagyban a háborús eshetőségeket. Ez a zsidó — csatatér ...

Fegyveres zsidó nő a palesztinai hadgyakorlaton

Magas rangja lehet a zordon hadleánynak, mert még távcsöve is van, figyelni egyelőre az ellenséges arabokat ...

Tel Aviv, a zsidó főváros

A palesztinai „országalapítás" hasznát egy fényűző, keskeny felsőréteg élvezi, s ez a gazdag réteg az új belváros lakossága. Óriás izgalmat okozott az elmúlott hetekben az a felfedezés, hogy a zsidó bankok pénztárosai közül többen megszöktek, az arabs lakosság betéteivel ...

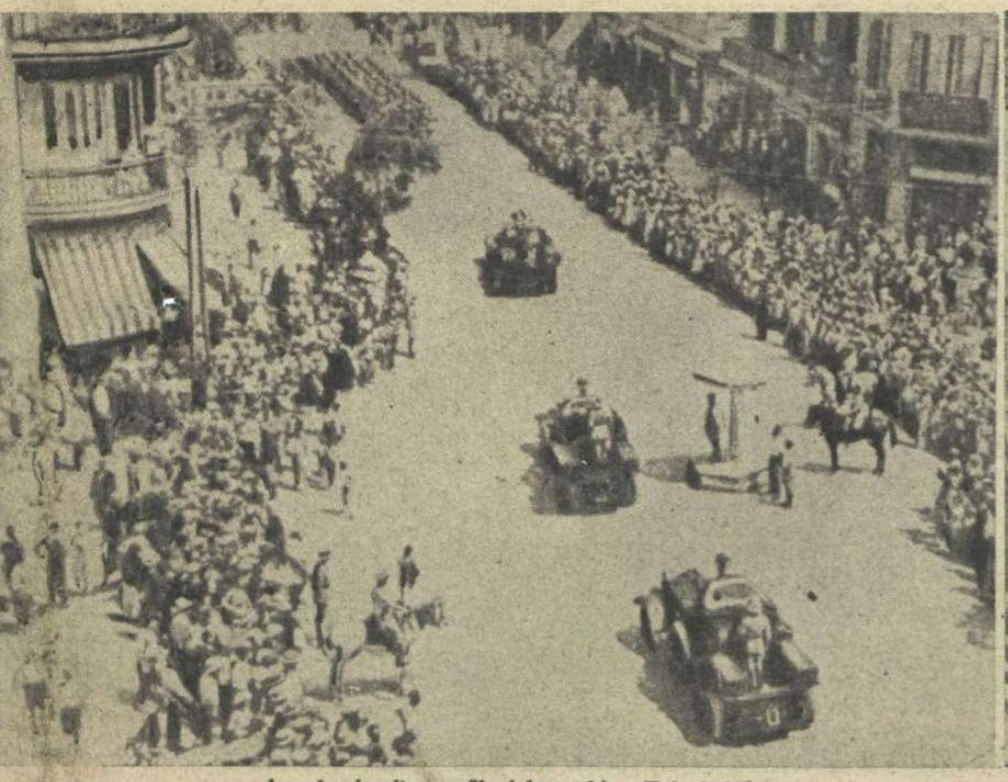

Angol páncélos erők felvonulása Tel Avivban

A zsidók örjöngve ünneplik a katonaságot, csak éppen a sorozóbizottságok előtt nem tolakodnak...

A jeruzsálemi siratófal

A keleti zsidók ezrei szoronganak alatta, pajeszosan, hernyósapkával, a Föld minden népének idegen, vad, vallási fanatizmusuk panaszait sírni. A zsidó világuralom kalandorai, ebből sok évezredes elmaradottságban élő tömegből szakadnak ki s borotváltan szolgálják az álcázott faji célokat, a világ népeinek megrontására!...

ÖNÁLLÓ ZSIDÓ HADSEREG

KÖLTÖTT, DE CSŐDBE KERÜLT...

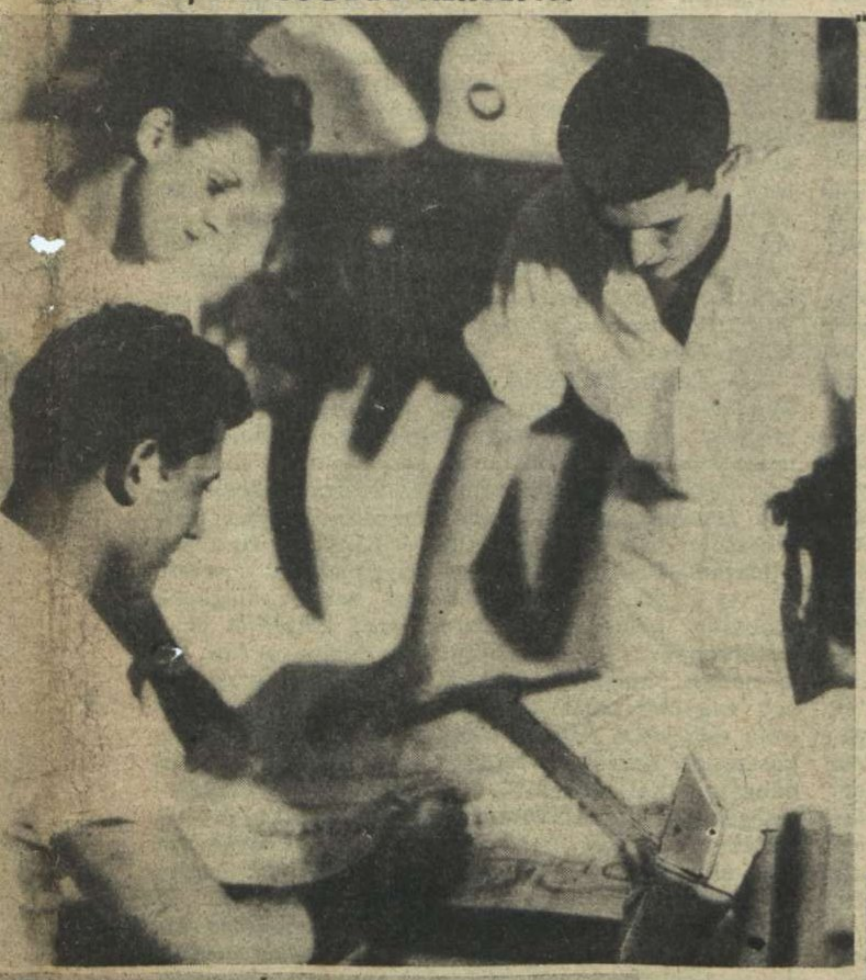

←

A Nai-Juda-mozgalom vezérkara tervez és tervez...

Pénzben, tervben nem volt semmi hiány, tábornok, főtiszt s gazdasági vezető is akadt elég, csak a fegyvert viselő katonaság nem jelentkezett sehol a látóhatár közelében

→

Zsidó női rendőrség eligazítása Palesztinában

Ez még a leghasznosabb alakulat, amelynek főfegyvere — a rábeszélés... Az arabok földjén jellegzetesek a felírások az utakon. Nagybetűs angol és zsidó szöveg s arabs felvilágosítás kisbetűkkel...

←

Hirdetmény az új zsidó hadsereg felállításáról

Érdekes, hogy minden országban mást és mást ígértek a zsidó önkénteseknek. Amerikában például a Nai Juda új, független zsidó államot hirdetett az amerikai földrészen s házat és birtokot adományozott előre a hadseregbe belépő zsidóknak, de még így sem tolakodtak a fajtestvérek. Csalogatónak a világ két legszebb zsidaját fényképezték a sorozási falragaszra...

Zsidók a háztetőn...

Utcai harc a palesztinai Jaffában, az angol katonaság és az arabok között. Az arabok a zsidó kizsákmányolás ellen tiltakoztak, az angolok közéjük lőttek s a zsidók felhúzódtak a háztetőkre, amíg véget ér a csata... A népek világháborús óriás küzdelmének szimbóluma ez a kép. A zsidó irányít, izgat, pénzel, utasít, tervez, keres, de a véres viaskodás eredményét, a világpolitika háztetején lesi...

ÚJ ÚTRA INDUL A TENGERALATTJÁRÓ S BÚCSÚCSÓKOT KAP A TENGERÉSZTISZT EGY FIATAL LEÁNYTÓL . . .

A HÉT LEGÉRDEKESEBB KÉPE:
Olasz torpedóvető repülőgép Bone kikötője fölött, az angol légelhárító ágyúk tüzében. A fekete füstpamacsok a robbanó gránátok nyomai. Két gőzös elsüllyedt a kikötőben . . .

HADIJELENTÉSEK,

A háborús események ezer ágba bomló részletei között, bizony nehéz eligazodni s még nehezebb feladat elkülöníteni egymástól a fontosat és a lényegtelent a hírek belathatatlan rengetegében. Ha valaki éppen úgy akarja, kiválaszt jónehány kedvezőtlen jelentést, vagy éppen célzatos hazugságot a nemzetközi sajtó tiszavirágéletű jóslásaiból s meghirdeti zsidó hisztériával a világ végét, a frontok összeomlását és a kávéház falára festett vereséget. Eltúlozható minden katonai feladat és hadszíntéri esemény s akik szívesen hisznek az ellenséges propagandában, elegendő okot találhatnak a szünettelen, buta károgásra. Idegenlelkű nyárspolgárok elhihetik, hogy a bolsevizmus már nem is veszedelmes, a demokráciák pedig csak Magyarország jövendő boldogításának terveivel foglalkoznak. Nincs olyan esztelen, korlátolt és veszedelmes állítás a háború viharának forgatagában, amelyet ne lehetne csábító szóáradattal felcicomázni, legalább nehány hétre vagy hónapra, amíg az események újra leszaggatják a hitvány papírdíszeket a megcáfolt szólamokról. Ki tudja összeszámolni, hogy hány rémhírt hallottunk az elmúlott esztendőben, *„feltétlenül megbízható"* forrásokból? . . . A hazugságok gőze szertefoszlik ugyan, de a politikai ópiumszívók új adag kábítószert követelnek a készséges csempészektől . . . Igy zajlik, terjeng a rémhírhordozás, tétlen, beteg és jóhiszemű gyenge emberek között, akik a vénasszonyos suttogástól nem érzik s nem látják, még saját véreiknek hősi áldozatát sem a kegyetlen feladatok megoldását követelő csatatereken . . .

Milyen más és mennyire tisztább lelkű, a hívő emberek gondolkodása! Férfiak, nők, fiatalok és öregek milliói, akik *hisznek* fegyvereink igazságában s ennek a roppant világküzdelemnek erkölcsi jogosultságát a tengelyhatalmak oldalán felismerték, *nem hajladoznak jobbra-balra a propagandamesétől, nem spekulálnak kétfelé a páros és páratlanlan napokon s nem törnek össze a megpróbáltatások és tényleges nehézségek ütéseitől sem, mert tudják, hogy igaz ügyet szolgálnak; — hazájuk és az emberiség szabad fejlődésének és kulturájának ügyét! A józan, értelmes és gondolkodó emberek ismerik a történelem irgalmatlan szükségszerűségeit s annak a tábornak kívánják cselekvő akarattal a győzelmet, amelyik a magyarság megmaradását és hivatásának beteljesítését biztosíthatja. Az ilyen tisztességes hit jobb tanácsadó a zavaros eseményekben, mint az elvtelen, hideg okoskodás . . .*

A vörös hadsereg

25 éves felállításának évfordulójára *Sztalin* napiparancsot adott ki, amelyben feltűnően hangsúlyozta azt a tényt, hogy az európai *második arcvonal* hiányában a szovjethadsereg viseli a háború egész súlyát. Sztalin nem nyilatkozott a szovjet háború utáni céljairól, de a vöröshadsereg hadijelentései, mostmár a szerbiai kommunista bandák tevékenységéről is beszámolnak, ami nyilvánvalóvá teszi, hogy Moszkva a Balkánt is hatalmi érdekköréhez számítja . . . Sztalin a szövetséges haderők megemlítése nélkül dicsérte meg a vöröshadsereget, amely *a háború 20 hónapjában 12.800.000 halottat és sebesültet, 5,400.000 foglyot, összesen 18,200.000 embert, 48.000 ágyút és 34.000 páncélkocsit vesztett* . . .

A keleti hadszíntéren a hóvihar és az olvadás szeszélyes összevisszaságában tovább tart az ádáz küzdelem, de a hét harcieseményeiből, Berlinben megerősödött az a bnyomás, hogy a nagy fordulat már bekövetkezett s a német és a szövetséges seregek nemcsak fontos elhárító sikereket tudnak felmutatni, hanem a saját kezdeményezés és a sok ellentámadás jelentékeny eredményekhez vezetett.

Az északi arcvonalon német harcirepülőgépek többször bombázták *Murmanszk* kikötőjét és a vasútvonalat. A *kandalaksai* arcvonalon a finn és a német csapatok bekerítettek és felmorzsoltak egy nagyobb bolsevista sítalpas köteléket. *Leningrád* előtt és a *Ladoga tótól* délre felújultak az elkeseredett harcok. A szovjet nagy tömegerőkkel és páncélosokkal támadott, de a véres és súlyos veszteségek után visszavonulásra kényszerült. A hét végére a Ladoga tó körül és a volchovi szakaszon újra ellanyhult a harci tevékenység és több német helyi támadó vállalkozás sikeresen befejeződött. Az *Ilmen tó vidékén* a szovjetcsapatok hatalmas kísérletet tettek arra, hogy széles arcvonalon megindított támadásukat a tó jegén át, egy nagyobb kötelék oldaltámadásával támogassák. A partbiztosító német csapatok nehány vörös zászlóalj fel-

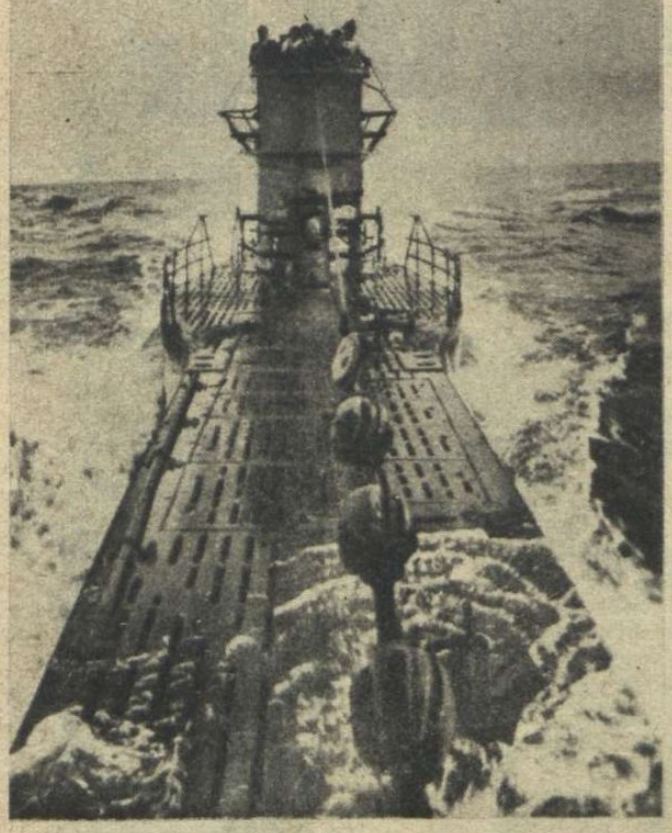

TENGERALATTJÁRÓK ROHAMA AZ ÓCEÁNON
Négy nap alatt 3 különjelentés számolt be a hét folyamán 53 angolszász hajó, összesen 315.000 tonna elsüllyesztéséről! A februárvégi viharokban és az erős elhárítás tüzében, bámulatos eredmény . . .

DRÁMA A TENGEREN . . .
Az angol hajókaraván elsüllyesztett egységeinek hajótörötteit felszedi a mentőcsónakokról egy kis angol korvett, amelyet azonban nehány óra mulva halálos torpedólövés ért . . .

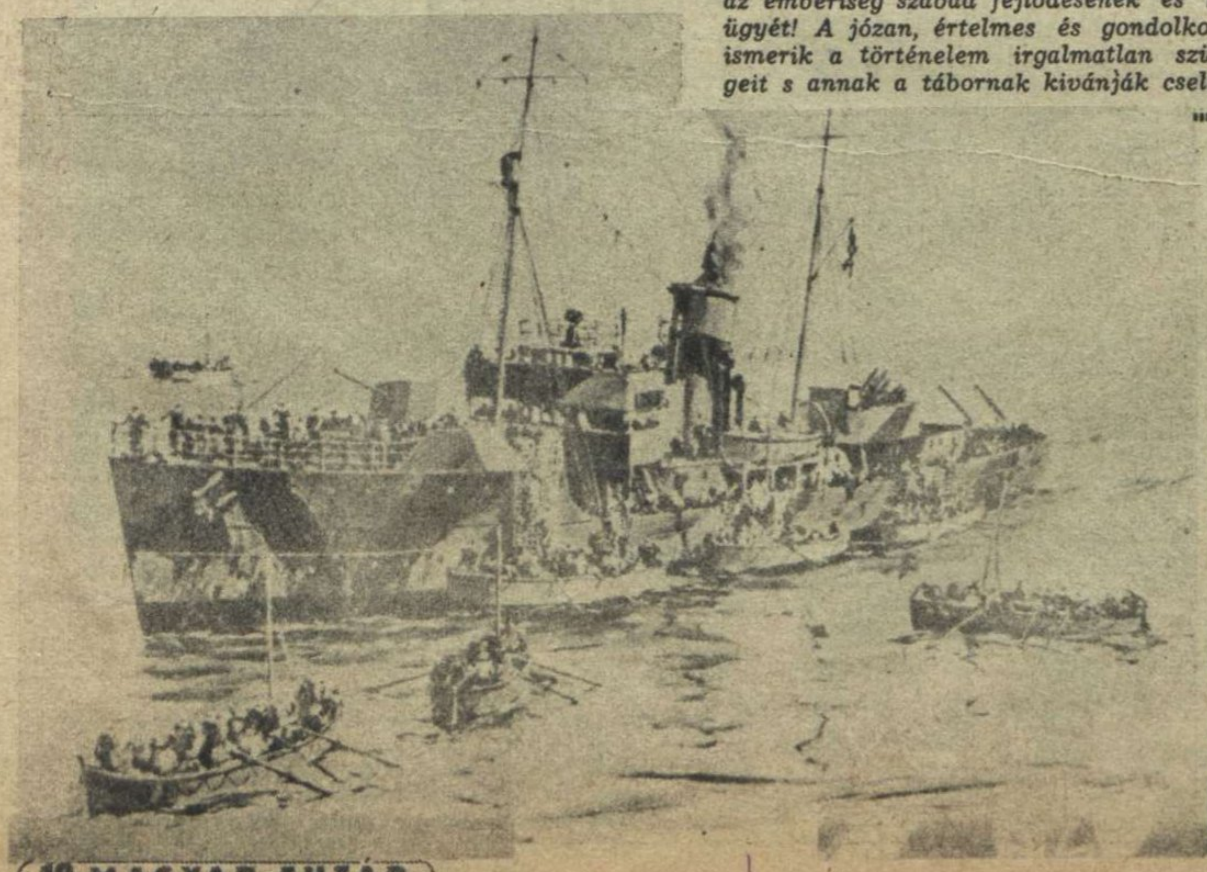

AZ ELSÜLYESZTETT „CHICAGO"
A 9300 tonnás modern nehéz amerikai cirkálót februárban torpedozták meg a japánok a Salamon-szigetek körül s Washington beismerte a súlyos veszteséget. A Chicago 680 főnyi személyzetével, 22 ágyúval és négy repülőgéppel a fedélzetén, néhány perc alatt elmerült a hullámsírba . . .

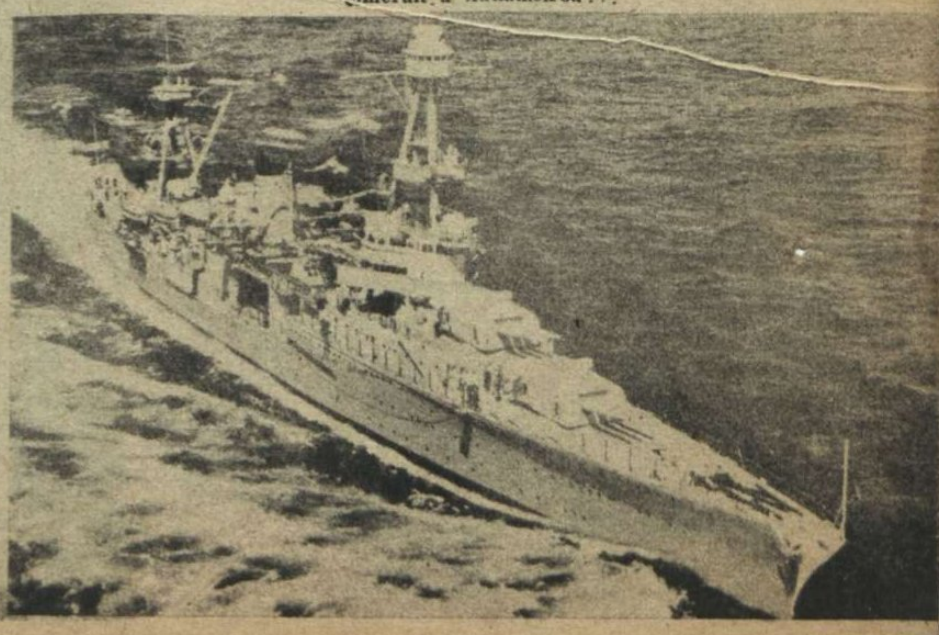

GUDERIAN VEZÉREZREDES,
akit Hitler a német páncélos fegyvernem főfelügyelőjévé nevezett ki. Új megbizatásában Guderian egyedül Hitlernek tartozik felelősséggel

AZ ÉSZAKI FOK KÖRÜL...
Német harci repülőgép egy angol hajókaravánra támad. A hivatalos jelentés szerint a messze elkalandozó kötelék erős ellenséges tűzben elsülyesztett egy 6000 tonnás gőzöst és súlyosan megrongált 4 teherhajót...

CSATÁK ÉS ÚJ FORDULATOK

Irta: Rajniss Ferenc

morzsolása után visszavetették a szovjeterőket a tó jegére, ahol a német csatarepülőgépek és a parti ágyúk összpontosított tüzében teljesen felmorzsolódtak. *A vörösök 2000 halottat hagytak a partokon s a németek nagy zsákmányt ejtettek.* Az Ilmen tótól délre az ellenség további arcvonalszakaszokra is kiterjesztette heves támadásait, de a számbeli fölényben lévő gyalogos és páncélos erőkkel megindított küzdelem harcászatilag eredménytelen maradt.

Oreltől délre és északkeletre sűrű hófúvásban tombol a csata. Egy német harccsoport ellentámadással megsemmisítette egy szovjet hótalpas dandár zömét. *Ebben a térségben a harcok ereje növekvőben van, a vörösök nagy páncélos, tüzérségi és csatarepülő támogatással széles arcvonalon támadnak. A kialakult nagy csata három első napjának végén több mint 10.000 bolsevista katona holtteste és 47 elpusztított páncélos roncsa feküdt az oreli harctéren. A vörösök új gyalogos és páncélos kötelékeket összpontosítottak szörnyű vereségük színhelyére. A szovjetfoglyok vallomása szerint, az újabb harcokban legalább 5 szovjet lövészhadosztály vérzett el, s több mint 200 páncélos harckocsi semmisült meg. A makacs rohamok hosszú sorozata azt bizonyítja, hogy a vörösök az oreli arcvonalszakaszon próbálják meg az áttörés súlypontjának kialakítását, de a legújabb jelentések szerint a friss csapatok bevetésével sem sikerült behatolni a rugalmas német állásokba. A veszteségek rohamos emelkedése a bolsevisták visszavonulását készíti elő. Kurszk és Charkov között* az ellenség sok heves támadása meghiusult.

A honvédvezérkar főnökének 45. számú hadijelentése szerint *a keleten működő honvédhadsereg jelenleg átcsoportosítás alatt áll, amely a csapatoktól nagy menetteljesítményt követel és rövidesen befejeződik.* A mozgó védelem hadműveletei során, az ellenséges tömegtámadások erejének és lendületének fokozatos letompítása és meglassítása volt a legfőbb feladat. Ezt a célt szolgálta kisebb erőknek különböző utóvédállásokban való makacs kitartása. Ezeknek a keményen harcoló részeknek oltalma mögött kell a visszavonuló csapatoknak előre kijelölt védőövezeteiket megszállniok s az ellenséges támadások utolsó lökéseit kivédeniök, hogy megteremtsék a kezdeményezés átvételének feltételeit. *Úgy a legutóbbi német, mint a magyar közlésekből megállapítható, hogy a bolsevisták ellen küzdő erők sikeresen végrehajtották ezeket a fontos mozdulatokat.*

A keleti arcvonal déli részén a nagy téli csatában az ellenség messzemenő céljait halomra döntötte a szövetséges haderő! Amikor február 15-én a németek kiürítették *Rosztov* városát és megrövidítették az arcvonalat, a szovjet hadsereg merész és nagyszabású vállalkozásba kezdett. A világosan felismerhető hadműveleti terv szerint a vörös hadosztályok nagy átkaroló mozdulattal be akarták keríteni az egész Donec-medencét, hogy elvágják az ott harcoló német kötelékeket utánpótlási vonalaiktól. A Donec-iparvidék keleti szegélyén azonban nem sikerült a szilárdan álló német arcvonalat áttörni, s *nyolcnapos harc után a német hadsereg ragadta magához a kezdeményezést s elvágta az átkaroló szovjet szárnyat, amelyet a kifejlett új csatában utolért sötét végzete...*

A nagy déli áttörési kísérlet sikertelensége után a vörös hadvezetőség a *Miusz-folyónál* próbálta meg a német arcvonal hátbatámadását, s ugyanakkor egy erős hadsereget a Charkovtól délre elterülő vidék megkerülésével, a Dnyeper irányába hajszolt előre. *Úgy a Miusz-folyónál, mint a Dnyepertől keletre támadó szovjet hadosztályok előkészített romlásukba rohantak s kötelékeiktől elvágva a felbomlás és a megsemmisítés előtt állanak. A Miusz arcvonal mögött a 4-ik bolsevista gépesített gárdahadtestet napokig tartó elkeseredett harcokban a németek megsemmisítették és Danasztisin vezérőrnagyot, a hadtest vezénylő tábornokát is az elesettek között találták meg. A segítségül küldött 7. szovjet lovas gárdahadtest zömét is felmorzsolták a lendületesen támadó tengelycsapatok és Borrniszov tábornokot törzskarának részeivel együtt elfogták.*

A Donec és a Dnyeper között a szovjet átkaroló szárny bekerítése megtörtént s a kemény harcokban egy teljes páncélos hadsereg megsemmisült.

Kramatorszkaja és Lozovaja helységeket a német csapatok megrohamozták s az ellenség véres veszteségei után elfoglalták. A körülzárt szovjeterők kitörési kísérleteikben lassan felmorzsolódnak. *Február 20. és 26-ika között az eddigi jelentések szerint többezer szovjet hadifogoly került a németek kezébe és 464 páncélost, 606 ágyút, 189 gránátvetőt s rengeteg könnyű fegyvert és szállítóeszközt is zsákmányoltak.*

A Don torkolat, a Donec és a Dnyeper közötti terület legnagyobb részén a legutóbbi napok súlyos harcaiban megvert szovjetkötelékek visszavonultak s hatalmas területeken már csak az ellenség maradványaitól tisztítják meg a terepet.

A *Kaukázus nyugati részében* és a *kubáni hídfőnél* a bolsevisták csak gyengébb helyi előretörésekkel próbálkoztak, amelyeket a németek már a készenléti állásokban szétvertek. A szovjetfronton kibontakozó eredményekből minden derűlátás nélkül megállapíthatjuk, hogy az angolszász demokráciák nagy reményeit a vöröshadsereg nem tudja véglegesíthető hadműveleti eredményekkel igazolni!

A vasárnapi német hadijelentés közli, hogy a vörös támadás súlypontjának csataterein újabb 14,000 vörös katona holtteste fekszik...

A tengeri és az afrikai

harcok súlyosságát már az angolszász sajtó sem tagadja. Az Atlanti óceánon megkezdődött a tengeralattjárók rendkívül nagyarányú új támadása, s a hét folyamán *három különjelentés számolt be az angolszászokat megdermesztő eseményekről. A végső eredmény 53 szállítóhajó, 315,000 tonna elsülyesztése s a hét végén újabb 3 hajó, 19,000 tonna és 1 angol romboló pusztulása.*

Egy német gyorsnaszád kötelék közvetlenül az angol partok mentén megtámadott egy angol hajókaravánt, elsülyesztett belőle 3 gőzöst és 1 tartályhajót, minden veszteség nélkül. Angol gyorsnaszádok is rátámadtak egy német hajókaravánra, de 3 gyorsnaszád elvesztése után visszavonultak.

Az *afrikai hadszintéren* a tengerhatalmak csapatai elfoglalták az Atlasz hegység délkeleti előhegyeit és visszaverték az egyesült angol-amerikai csapatok minden felszabadító támadását. Északtunéziában heves harcok kezdődtek, amelyekben az angolszászok súlyos veresége után fontos támaszpontokat foglaltak el a német és olasz harciegységek.

A középtuniszi hegyekben befejeződött harcokban az angolszászok 4000 foglyot, 235 páncélost, 169 páncélos felderítőkocsit és 160 ágyút vesztettek. Az erősen megritkult amerikai csapatoktól, több arcvonalszakaszt francia csapatok vettek át. A hét végén Tuniszban már csak helyi jelentőségű csatározások folytak. Egy angol páncélos hadosztály Tebesszától keletre megkísérelte egy szoros elzárását, amelyet az amerikaiak már feladtak. Többórás tűzharc után a küzdelem a német csapatok győzelmével végződött. *A német előnyomulás ezen a területen tovább tart, s az angolszászok újabb 845 foglyot, 60 harckocsit, 74 páncélgépkocsit és 58 ágyút hagytak hátra.*

A légiharcok s az európai terület fölé történő zavaró angolszász berepülések hevessége emelkedik s az egyesült angolszász légihaderőnek egyetlen napon 60 repülőgépe pusztult el. A zavaró berepülések fájdalmas veszteségeket okoznak emberéletben és a polgári lakosság anyagi káraiban, de a komoly angol katonai szakírók is megállapítják, hogy hadműveleti eredményeket elérni nem tudnak. *Az egyes városok ellen intézett éjjeli támadásoktól Anglia hiába várja helyzetének és sorsának megjavulását. A német tengeralattjárók százszorosan fizetnek a vak bosszúállás légihadjáratának embertelen eredményeiért...*

← 1000 FELREPÜLÉS A ZUHANÓBOMBÁZÓN AZ ELLENSÉG ELLEN

A lovagkeresztes Rudel fő. hadnagy az első, aki ezt a magas számot elérte. Legnagyobb sikere két angol cirkáló elsülyesztése volt...

TORMA PÉTER, → A BUDAPESTI CISZTERCI FŐGIMNÁZIUM TANÁRA, ÖNKÉNT JELENTKEZETT FRONTSZOLGÁLATRA

Mint táborilelkész-főhadnagy a súlyos elhárítóharcok során a század hősi halált halt parancsnoka helyett Torma Péter lelkész-főhadnagy vette át a parancsnokságot és eredményes rohamra vezette századát. Hősies és bátor magatartásáról a német és olasz lapok elismeréssel emlékeztek meg.

Világ ujság

RAIMUNDO FERNANDEZ CUESTA
Spanyolország új római nagykövete, megbízólevelének átadása után, elhagyja az olasz királyi palotát

AZ ANGOL TERROR ELŐL
elmenekült egyiptomi nacionalisták szövetsége, megünnepelte Rómában Faruk király születésnapját . . .

VÉDEKEZÉS
A BARBÁR LÉGI TÁMADÁSOK ELLEN
Bologna csodás régi épületeinek felbecsülhetetlen értékű márványszobrait leszedik és bombabiztos helyekre szállítják . . .

AZ UTOLSÓ VÖRÖS TARTALÉK . . .
Egy női zászlóalj gyakorlatra indul Moszkvában. A végsőkig kiuzsorázott nép és a halálba hajszolt katonaság lelketlen országában, a kommunista vezérek és a zsidó népbiztosok védelmére, az asszonyokat és a leányokat tanítják már a fegyverforgatásra

TÜNTETÉS HOLLANDIÁBAN A BOLSEVIZMUS ELLEN
A holland nép nemzeti szervezetei hatalmas gyűlést tartottak Amsterdamban. felhívni a dolgozók figyelmét, az Európát fenyegető vörös veszedelemre

A SVÉD BABY-IKREK,
Európa legkiválóbb női akrobatái

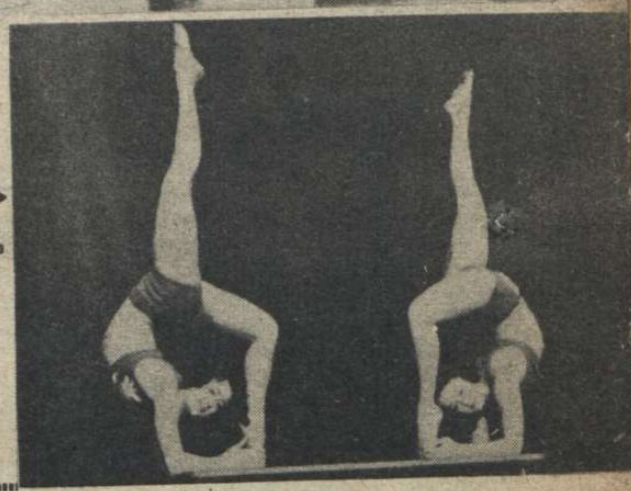

HADIFOGOLY FRANCIA KISPAPOK FELSZENTELÉSE A REIMSI SZÉKESEGYHÁZBAN

A francia hadseregben katonai szolgálatot teljesítő és német fogságba került katolikus teologusokat szabadságolták a német katonai hatóságok, hogy a reimsi székesegyházban papokká szenteljék őket. A megható ünnepségről három érdekes képet közlünk. Baloldali kép: a reimsi székesegyház. Középen: A 14 francia kispap bevonul a székesegyházba. Jobboldali kép: Felszenteli a német püspök a francia kispapokat

Tarnopolból indult el...

DÖVÉNYI NAGY LAJOS KORTÖRTÉNETI REGÉNYE

(28.)

Pénz! Az az átkozott pénz... Abból adtak neki Eihorn Éliásék...

— Gerovszki azt mondta, hogy legyünk csak nyugodtak, Oroszország minket segíteni fog. Azt is mondta, hogy csináljunk propagandát a görögkeleti vallásnak, mert ha majd eljön az idő, mikor a rutének a cár fönhatósága alá, az orosz birodalomhoz tartoznak, akkor az ország északi vidékén levő legelőket és erdőket felosztják a rutén nép közt. A felosztásnál vigyáznak azokra, akik a pravoszlavia terjesztésében segítettek. Ezt mondta nekünk Gerovszki.

Az elnök kopogott ceruzájával az asztalon.

— Igért-e Gerovszki pénzt, arra feleljen!

Az ember vállat vont, odanézett, ahol a védők ültek, hosszú sorban a barnára festett asztal mellett, mint fekete hollók. Segítséget várt. Az egyik ügyvéd, — Juda látta, hogy az is zsidó, — alig észrevehetően ingatta a fejét.

— Hát mondja már! — sürgette az elnök.

— Gerovszki azt mondta csak, hogy Oroszország templomot épít nekünk.

A tolmács lefordította a választ, de az utolsó szó még jóformán szájában volt, mikor az ügyvéd felugrott.

— Nem helyesen adta vissza a vádlott szavait! Csak azt mondta, hogy segítünk benneteket az egy hitre! — kiáltotta.

Juda bólintott. Ez derék ember. Vigyáz a szegény parasztra, nehogy bajba kerüljön a butaság miatt. Megfizethetetlen egy jó ügyvéd. Ezek itt, látni rajtuk, majdnem mind zsidók. Ők értik a törvényt, tudják magyarázni, ravaszabbak, mint a gojimok és ha megfizetik őket, a gyilkosra is ráesküszik az ártatlanságot. Mi lett volna például övele, annak idején, ha nincsen jó ügyvédje, aki még tanukról is gondoskodott! Nagy Isten, a börtönbe vetik biztosan azért a nyomorult tehénért...

— Kitől kapta a lakásán lefoglalt könyveket?

No, most... A könyvek! Érezte, hogy elsápad és homlokán hideg cseppekben árad el a verejték. Az embert soha életében nem látta, de biztosan az is éppen olyan könyveket kapott, mint amilyeneket ő rejtegetett a raktárban s tán ugyanattól a keménykalapostól. Most mondja el mindjárt.

— Egy részét pénzen rendeltem, a többit Gerovszkitól kaptam.

Nagyon helyes. Így kell felelni egy értelmes vádlottnak. Ez a Gerovszki neki nem árthat, eddig még csak nem is hallotta Eihorn Éliás nevét. Ugyan! Egy szegény kis zsidó mit számít itt? Grófokat emlegetnek, pátriárkákat, metropolitákat, a cárt, majd éppen egy koszos házaló nevét ejti itt ki valamelyik vádlott! Most már, hogy valamit hallott, s még többet sejtett a pör lényegéről, kezdett kiderülni benne a gondtalanság. Érdekes a pör, persze, de neki igazán semmi köze hozzá. A király és a cár ügye az egész, két nagy ország akarta egymás birtokát megszerezni, mondjuk úgy, mint ő a Gyéressy Ádámét. Kis fondorlattal, ravaszul... Nem sikerült, az üzletet leleplezték, — ennyi az egész. Mi köze ehhez Brandstein Judának? Még annyi se, mint Nussbaum bácsinak ahhoz a bizonyos ügyhöz... Ugyan! Akár haza is utazhatna, ha kedve tartja. Kimehetne a teremből, mint akit untat a sok beszéd és a parasztok nehéz szaga... Á, gyerekség. Még mindig nem tanult meg előre gondolkodni, még mindig nagyon könnyen megrémül. Majd vigyáz ezután. Az ember ne engedje, hogy a józan eszén úrrá legyen a fantáziája.

Most már nem is igen figyelt a szavakra, amelyek hol a bírói emelvényről, hol a vádlottak padja felől jutottak el hozzá. Ült a zsongó, meleg teremben és az arcokat nézegette maga körül, az előrehajló vállakat, érdeklődő szemeket, nyugtalanul mozgó kezeket s hallgatta a suttogó megjegyzéseket. Dél tájban szünetet rendelt el a bíróság, s a padok közönsége kiözönlött a folyosóra, ahol a tanuk serege ácsorgott. Juda is sodródott a tömeggel.

Látta az unatkozó embereket, s nem lelt köztük egyetlen ismerős arcot.

Megindult a lépcső felé.

— Kegyed már elmegy? — szegődött hozzá a mindenttudó szomszéd.

— El.

— Nem érdekli tán a tárgyalás?

— Nem.

Mintha személyes sértés érte volna, megtorpant.

— Furcsa ember kegyed...

Hátat fordított, s kemény léptekkel indult vissza.

Juda nem állhatta mosoly nélkül.

Az idegen városban nem tudta, mihez kezdjen. Vonata csak este volt, addig agyon kellett ütnie az időt. Visszamenni már nem akart Gottesmann Izsákékhoz, hát beült a Központi Szálloda éttermébe. A fal mellett keresett egy kis asztalt és ebédet rendelt. Unottan kanalazta a levest, mikor egyszerre berobbant hangos beszélgetés közben egy csoport úr s felismerte köztük az ügyvédet, akit a bírósági terem emelvényén már látott.

— Tisza a leggyalázatosabb eszközökkel, csendőri brutalitással provokálta ezt a botránypört... — hallotta a szomszéd asztal felől a rekedt hangú megjegyzést.

Odanézett. Egy pepita kabátos, magas, keménygalléros úr beszélt, akinek gomblyukában piros virág díszelgett s a többiek látható tisztelettel fordultak feléje.

— Igen, semmi kétség, — helyeselt egyik ügyvéd.

— Meg is írom ezt! — verte csontos öklével az asztalt a pepita, akinek vékony nyakán le s fel futott az ádámcsutkája s rövidre vágott bajuszának minden szála előremeredt, mint megannyi harcias, apró tőr. — A rutén főkortespapok hatalmát akarja megvédeni, azért hozta az országra ezt a szégyent!

— Persze, — toldotta az ügyvéd, akinek Juda csak a hangját ismerte meg, mert háttal ült feléje. — A Kabalyukokat majd el is ítélik hazaárulásért. Le is ülik. Ha pedig térül-fordul az idő, velük is fog még paktumot kötni egy jövendő Tisza-kormány s lesznek ők még valaha a kormány támaszai...

— Ne a nincstelen, analfabéta ruténekkel szemben legyen a kormány erélyes, hanem a veszélyes déli nemzetiségekkel, a románokkal, meg a szerbekkel bánjon szigorúan!

A pepitakabátos tátogott s a többiek hallgatták, mint az orákulumot. Többször emlegette, valami országos reformklub nevét, Juda nem tudta: miről van szó, de megjegyezte a címet s nagyon tetszett neki az is, mikor a nyilván Pestről érkezett úr azt mondta, hogy a tárgyalóteremben évtizedek alatt megnyúzott, állati sorban élő parasztok hemzsegnek. Ez bátor ember lehet, ha így szidja a kormányt, nyilvános helyen, ahol mindenki hallja, aki akarja...

Brandstein Judának a politikához nem volt sok érzéke, igaz, ilyesmivel sohase foglalkozott életében, de tisztelt mindenkit, aki ezt az uraknak való tudományt értette. A képviselőre, akit csak messziről látott, majdnem a felsőbbrendű lényeknek kijáró tisztelettel tekintett s meg volt győződve, hogy olyasmiket is tud, aminek nagy hasznát láthatná a magafajta ember. Emlékezett még Kondor társára, aki olyan csúful végezte életét egy revolvergolyóval s tudta, hogy a posztókereskedőnek ő járta ki valamikép a vasútépítést, máskülönben Reményiék szóba se álltak volna vele. Néha gondolt arra, hogy majd egyszer, ha már maga is igazán nagyszabású üzletember lesz, szerez magának egy politikus barátot, aki segíti egyben-másban.

Ilyenféle embernek kéne annak lennie, mint ez a haragos pepitakabátú...

Nyiszálta a húst az életlen késsel s igyekezett, hogy egy szót se veszítsen ezután se az érdekes beszélgetésből. Végre kissé felvillant előtte a pör homálya s mindaz, ami mögötte volt, — egy kicsit az önmaga szerepe is. Legszívesebben felkél és odamegy a társasághoz: „bocsánatot kérek, uraim, szeretném, ha kegyesek lennének megmagyarázni bővebben a dolgot". Persze, maradt, hiszen ezek nem azért jöttek ide, hogy Brandstein Judát felvilágosítsák.

Lassan az indulat hangos kitörései is abbamaradtak a szomszéd asztalnál és a fejek közelebb hajoltak, hogy a suttogóra fordított beszéd ne veszszen el az érdekelt fülek számára. Juda hallotta, hogy újságok címét mondják, s a kockás úr Jászi Oszkár nevét említi.

— Ki kell használni a kormány ellen ezt a pört, barátom, — magyarázta szomszédjának. — Soha jobb alkalmat, hogy kompromittáljuk Tiszát, éppen a választójogi reform idején. Úgy kell feltüntetni a dolgot, mintha ő a maga pártja érdekét védelmezné itt, s a pecsovics görögkatolikus papság koncát féltve, csakugyan a választási főkorteseknek akarna kedvezni.

Sötét árnyék vonult át arcán, kezei összegörbültek, a hosszú ujjak most egy éjjeli bagoly karmaihoz hasonlítottak, ahogy éppen átmarkolják a száraz faágat.

— Két legyet egy csapásra, — tette hozzá gonosz nevetéssel, — hiszen így a csuhásokon is üthetünk egyet. Nem igaz, Alfréd?

— A Népszava majd kap az ötleten, ne félj!

— A radikális polgári lapoknak is jó az, ha óvatosabbnak is kell lenniök a hangszereléssel... Mikor érkezik már el az idő, hogy az ember nyíltan leszámolhat a vallásos babonákkal? Mikor lehet már a szégyenletes, bujkáló szóvirágok és halvány utalások

helyett egyenesen kimondani az Isten detronizálásának javaslatát? A polgári szeméremérzet a bűnös benne, hogy ez a nap még beláthatatlanul messze van. A hagyományok tisztelete, a konvenciókhoz való buta ragaszkodás... Eh, hagyjuk! Mindig kihoz a sodromból ez a probléma és nekem magas a vérnyomásom. Nem szabad izgatnom magamat...

— Vigyázz! Még hamarább agyszélhűdést kapsz, mint ahogy gondolnád. Hallom, a politikai izgalmak mellett még nőkkel is foglalkozol mostanában. Barátom, ez a két méreg együtt a legártalmasabb a szervezetre, ha az ember már túljutott a negyvenen..

A kockás legyintett. Mind nevettek az asztal körül és a szikrázó indulat légköre szétoszlott.

Juda a fizető pincért hívta.

Gondosan összeadta a számokat maga is és megolvasta az aprópénzt, amit visszakapott. Erről a szokásáról ugyan szeretett volna lemondani, mert nem tartotta úri dolognak, s aztán az a pincér olyan sokkal be se csaphatná, még ha akarta volna is. Otthon, vagy ismerős helyen már szégyelte a garasos aggodalmat, hiszen mindenki tudta róla, hogy nem számít nála a fillér, sőt korona se igen, de idegenben újra azon kapta magát, hogy tartja szemét a cédulán és hangtalanul mozgó szájjal számol. Ha az embernek vérében van az óvatosság, nehéz arról leszokni s gyanakszik akkor is, ha cherubok vannak körülötte.

— Ez a magáé...

Hogy büntesse magát, egy koronát dobott a pincérnek s kilépett az utcára. Hűvös szél fujt a hegyek felől, nagy pelyhekben hullott a hó, lomhán pilingélve alá a szürke magasságból. Cipőjére, amelyet fényes kalucsni takart és óvott a téli lucsoktól, nagy bocskorban ragadtak a könnyű pihék, s úgy járt, mint otthon a faluban a rutének, térdben meghajlított lábbal, nehézkesen lépkedve előre.

A kaszinó épülete előtt szembe találkozott a szakállas oroszokkal. Hárman voltak, drága cobolyprémes bunda takarta testüket s alig látszott ki a gallérból szelíd, szőke szakállas arcuk. Lágy szavakkal beszélgettek, érdeklődve pillantottak körül az idegen város képén s Juda mégis összeborzongott. Nagyapja jutott eszébe s a pogromok. Ezek a finom emberek gyujtogatnak Oroszországban és vonszolják szakálluknál fogva, a tisztes zsidó véneket? Ostobaság... A paraszt katonák, meg a vad kozákok, persze... De azért kitért előlük, nagy kerülővel, mintha az utca másik oldalára akarna átmenni.

Egyikük éppen azt mondta, hogy Bobrinszki gróf nemsokára megérkezik.

— Csinos kis botrány lesz, Arkadijevics Ivan... — nevetett, hogy villogó, egészséges fogai kilátszottak. — Az ovsztrickik elengednék ezt a látogatást...

Nem érdekelte már az ügy. Mint mikor az ember szerencsésen kimászik egy rossz üzletből s igyekszik minél előbb elfeledni kellemetlen izgalmait, úgy érezte magát. Kiballagott az állomásra, beült a második osztályú váróterembe és hallgatta a kályha egyhangú duruzsolását. A teremben az a sajátságos szag terjengett, amelyről az embernek mindig a nagy távolságok jutnak eszébe, idegen országok és messzi városok. A falon megfakult plakátok kínálgatták a bajuszpedrőt, gépszíjjat, s a pesti üzletek kincseit, meg a szállodákat. Egyik képen felfedezte azt a hotelt, amelyben ő is lakott, mikor Kondorral a fővárosba utazott. Milyen rég volt ez... Hová lett azóta a bátortalan és tudatlan kantinos Brandstein Juda!

Körülte a nehéz székek lassan megteltek utasokkal, vonat fütyült, egy alacsony mozdony az ajtó előtt sűrű gőzfelhőt pipálva teherkocsik hosszú sorát vonszolta el, majd egy személyvonat kúszott be az első vágányra s a terem kiürült. A nagybajuszú portás megállott az ajtóban, torkát köszörülte és állomások neveit kiáltotta be. Szatmárnémeti, Nagykároly, Debrecen, Püspökladány, Szolnok, Cegléd, Budapest... — hallotta. Igen, minden út végső állomása az, a sínek oda futnak, akárhonnét indul el az ember.

Hátradőlt s elszundított, ülve a kemény, faragott széken.

Így aludt egyszer, életének kezdetén, valahol egy nyomorúságos kis állomás harmadosztályú várótermében is, lármázó, köpködő, büdös dohányt pöfékelő, bagózó polyák parasztok közt, lába előtt az ócska táskával és a portékás zsákkal, amelyben útközben vásárolt olcsó áru lapult, várva a vonatra, amely elvigye harminc kilométer távolságba. Akkor már a vándorló üzlet hasznából kóstolta meg ezt az élvezetet, hosszú töprengés után, életében először. Soha nem ült még vonaton, — ugyan miért is ült volna? — s nem tudta megállni, hogy ki ne próbálja. Remegve váltott jegyet, hogy hátha nem is engedik elülni a kormos, füstöt okádó, szédületes gyorsasággal száguldó mozdony mögé a rézkorlátos, ragyogó ablakú kocsikba. Elmosolyodott gyakran, ha csak arra az utazásra gondolt, mert a jegy árát az első félórában megkereste egy polyák menyecskén, akinek ötszörös áron adott el egy vörös üveggel díszített brosstűt.

Ó, az újdonság szenzációját hamar megszokta, s úgy nézett ki az utolsó állomás előtt az ablakon át, a tovarohanó tájra, a zúgó sürgönypóznákra, a vonatot tátott szájjal bámuló polyák gyerekekre, mintha egész életében csak vasúton járt volna.

A stentori hangú portás ébresztette fel.

Nyaka egészen megmerevedett a karfán, de nem bánta: az idő eltelt, s az alkonyati szürkületben ott állott vonata, kivilágított ablaksorral a fehérre havazott sínek közt. A másodosztályú vagon csillogó fülkéi hivogatón intettek feléje. Beült, — maga volt csak majdnem az egész kocsiban, — s elnyujtózott a jó melegen.

— Éjfélre otthon vagyok, — gondolta, — s most már nincs semmi baj. Megérte az út, a költség is... Sokkal több fáradságot és tízszer annyi pénzt is megért...

— Szabad a menetjegyet? — rántotta fel az ajtót a kalauz.

— Tessék.

— Munkácsra?

— Igen.

Mosolyogva bólintott. Nem sok dolga volt, szívesen eredt volna szóba valakivel, hogy ne kelljen a folyosó végén ülnie, a kényelmetlen kis csapópadon.

— Az ünnepre?

— Milyen ünnepre?

— Hát szilveszterre...

— Úgy! Persze... persze... — hagyta rá. — Igen. Az ünnepre megyek.

— Én a vonaton töltöm majd az esztendő utolsó napját is, kérem. Hiába, a szolgálat szolgálat.

— Valakinek akkor is lyukasztani kell a jegyeket. Nem?

— Hát kell. De jobb volna mégis otthon a családnál. Dióban szoktunk olyankor kártyázni, ha otthon vagyok, a két sógorommal. Durákot.

Bólintott.

A kalauz látta, hogy a fiatal úriembernek nincs nagy kedve beszélgetni. Sapkájához emelte kezét és behúzta az ajtót.

Szilveszter... Hm... Megint egy új esztendő kezdődik. Mit hoz vajjon? Oka volna neki is mulatni az év utolsó napján és pezsgővel búcsúztatni. Vajjon mit szólna Jetta asszony, ha hazavinne olyan ezüstbe és aranyba burkolt nyakú üvegeket és nagy pukkanással kibontaná előtte? Tán nem is ivott soha, hírét se hallotta annak a nagyúri italnak. Groszmann Oziás gazdag ember volt, de az ilyesmit maga se ismerte. Kutyának való élet lehetett... A jövő szilvesztert már ők Rozelével talán Pesten tölthetik. Hogy is? A gyermek akkorra már régen meg lesz s ők ketten a fényárban úszó várost járják, zenés kávéházakba mennek, gumirádlis kétfogatún, s nevetnek a vidám fővárosi néppel együtt.

Arcát a puha támlának vetette, szemét lehúnyta és hallani vélte a muzsikát, a könnyű, édes keringőt, a friss polkát és az új táncot, a vérforraló tangót, amelyet összesimulva járnak a párok. Látta a Palais de Danseban, mikor ott volt Kondorral... A vonat robogásának ritmusa egyszerre táncdalok ütemévé változott s e könnyű hullámokon ringatózott át Brandstein Juda az álomba. Nem látta a lassan sötétségbe vesző tájékot, s a mozdony kéményéből kicsapódó szikraözönt se, amely baljós táncot járt az ablak előtt, mintha a vonat egy tűzbeborult, idegen világon vágtatna keresztül, ahol minden a végső veszedelembe dől, s nem marad épen más, mint a négy fal, amely Brandstein Juda könnyű szenderét őrzi.

A mozdonyvezető azért van, hogy vigyázzon: semmi baja se essék az utasnak, aki jegyét megváltotta, bármilyen kevés pénzen. A lokomotivon ülő szeme fájduljon bele a fürkészésbe, tekintete fúrja át a sötétséget és ködöt, csak az utas szenderegjen csendesen és békén. A bakterházak lakói álljanak kis piros zászlójukkal tisztelegve a töltés tövében, a szemaforok jelezzék a szabad utat, a blokkházakban a váltóőrök virrasszanak és igazítsák a síneket jól, szóljanak a morzegépek az állomások forgalmi irodáiban, csilingeljenek az amerikai telefonok s a szolgálatban virrasztók jelezzék, hogy a 2239-es rendben kifutott, késés másfél perc.

Az utasnak nem az a dolga, hogy törődjék vele: hogy érkezik meg a vonat vele az állomásra, ahová jegyét megváltotta. Nem érdekli, hogy kigyúlhat a tengely, eltörhetik a fék, szétszakadhat a kapcsolólánc és a töltés lángbaborul, vagy falvak égnek a sínek szomszédságában. Az utas csak idejében ott akar lenni, ahová indult. Nem akarja lekésni a csatlakozást, mert tán még másik vonatra szeretne ülni, hogy távoli céljához eljuthasson.

...A vonat robogott, a kormos homlokú mozdony lihegve vonszolta tova, mint egy igába fogott, félelmetes, óriás barom; a szikrák nagy csóvában törtek elő kéményén s a kertek alatt a lompos ebek felvonítottak a látványra, mintha kikerülhetetlen veszedelmet éreztek volna. A lokomotiv sípja pedig néha nagyokat jajdult.

Brandstein Juda erről semmit se tudott. Feje oldalt billent a pamlag támláján, szája kinyilt, torkán hörögve sípolt a levegő. Aludt. Nem érezte az idő zúgó rohanását, amely a vonaténál is végtelenül sebesebb s nem érzett közeledni semmit ezzel az idővel. Alvásából nem riadt fel, ösztönei nem mondtak neki semmit arról, hogy gyász és nyomorúság lopakodik a világ felé. Ő nem tartozott senkihez itt, fölötte lebegett e föld sorsának s az embereknek is, akik e földön élnek. Mint átutazó, idegen, aki csak néhány érdekes üzletet akar megkötni, s aztán továbbáll, hogy el is felejtse a tájat, városokat, embereket, örömeikkel, bánataikkal, nevetésükkel és könnyeikkel, amelyek az övéivel nem tudnak közösek lenni.

(Folytatjuk.)

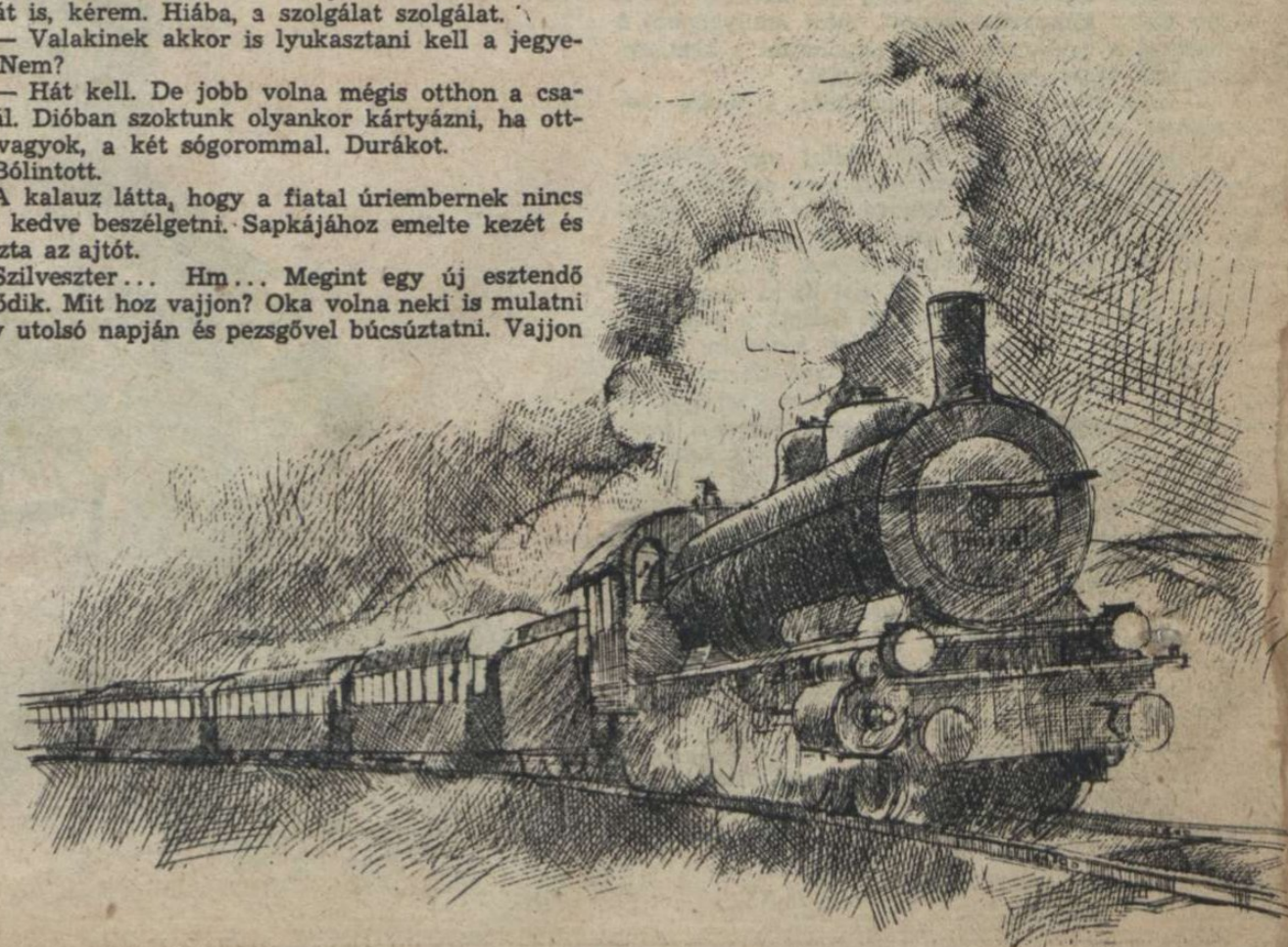

AMERIKAI LŐSZER CSUNGKING-KINÁNAK

ANGOLSZÁSZ VISSZAVONULÁS AZ ATLASZHEGYSÉGBE

Az udvarias arab: *Arra tessék csak, fel a hegyekbe, ott a legjobb a tevegő...*

ITT A TAVASZ...

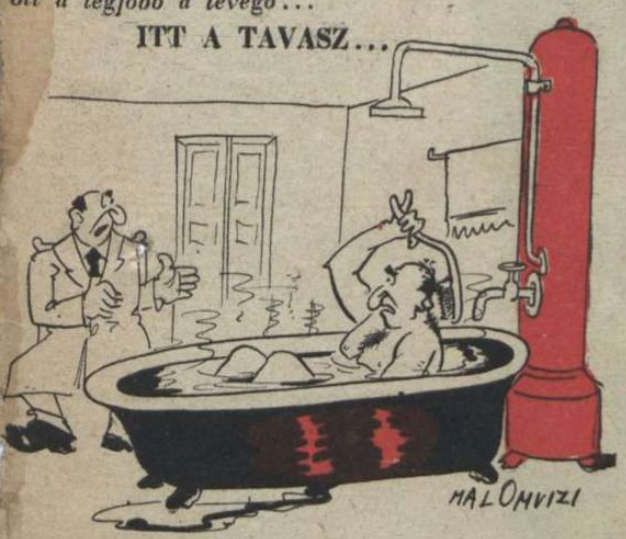

— Na, még egy pár hét és újra ellephetjük a Palatinus-strandot.

TAVASZI TÁJKÉP A SZOVJETFRONTON

— Csak azt nem tudom, tábornok elvtárs, hogy lovasok, páncélosok, vagy gyalogosok vonulnak el előttünk...

A KASZÁSOK...

Ilovszky János elnök mondotta a Baross Szövetség nagygyűlésén: *«A kommün után vetettük el a keresztény gazdasági szervezkedés gondolatát, vetésünk kikelt, de nemrégen kaszások jelentek meg, hogy megkíséreljék termésünket betakarítani. Ezek a kaszások a liberális rendből átvedlettek; — a strohmannok...»*

KONRÁDÉK MUNKÁBAN

— Mit mondott a vendég az új rémhírre?
— Hogy valami újabbat mondjunk, mert ezt ő találta ki...

MINDEN ZSIDÓ A FEDÉLZETRE!

(A Népszava hirdetésben hívta jelentkezésre az értelmiségi réteghez tartozó híveket.)

«OLVASSUK PETŐFIT»

ajánlja egypár ujság olvasóinak.

«...mit háborgattok, takarodjatok innen...»

— Nem, ezt a kedvenc lapom nem ajánlhatja nekem...

SZTALIN TÉL TÁBORNOKOT KORBÁCSOLJA...

MAGYAR FUTÁR. Politikai hetilap. A szerkesztésért felel: DR. RAJNISS FERENC főszerkesztő. A kiadásért felel: Grátzer Antal. Szerkesztőség: V., Gr. Klebelsberg-utca 29. Telefon: 120-856. Kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-körút 19. Telefon: 132-883, 139-926. — Előfizetési ár egy évre 10 P, félévre 5 P, negyedévre 2.50. Egyes szám ára 20 fillér. Csekkszámla: 21.363. Kéziratok, képek, rajzok megőrzését vagy visszaküldését a szerkesztőség és a kiadóhivatal nem vállalja. — Nyomatott a Stádium Rt. offset-körforgógépén. Budapest, V., Honvéd-utca 10. Felelős: Győry Aladár igazgató.

Szovjetpolgártok... ez a vörös paradicsom!

A lapot küldi:

.....

Cím: .....

.....

Tábori posta szám: .....